

TOSQUIJA

revista de Vilobí d'Onyar, Salitja i Sant Dalmai

DOSSIER 25 TOSQUIGES

Juliol 1993

número 25

SUMARI

REVISTA TRIMESTRAL

NÚM 25 - ANY VII - JULIOL 1993

Editorial	3	Poble viu	34-40
Bústia oberta	4	<i>Cursos al municipi</i>	
La salut, un hàbit	5	<i>Homenatge a en Puigvert</i>	
<i>Consells a la gent gran</i>		<i>Exposició del Consell Comarcal</i>	
Divulgació	6-13	<i>Concurs de tractoristes</i>	
<i>El racó del rodamón</i>		<i>B. Miró i A. Bagué, campions d'esquí</i>	
<i>Coneguem els nostres escriptors</i>		<i>Bateig dels nous gegants</i>	
<i>Castells de Catalunya</i>		<i>Motos antigues</i>	
<i>Entrevista</i>		<i>Els "Tosquijets"</i>	
Plats i olles	14	<i>Neteja de la Crosa</i>	
<i>Què és un vegetarià</i>		<i>Activitats de l'Esplai</i>	
Des de l'escola	15-17	<i>XVI Concurs de cançó de Salitja</i>	
<i>Colònies a Age</i>		<i>Ha estat notícia...</i>	
<i>Els nous gegants</i>		Acords d'Ajuntament	41
Dossier	19-33	Esports	42-44
<i>Vinti-cinc Tosquiges</i>		Entreteniments	45
		Paisatges a l'abast	48

Consell de redacció: Lluís Ballhlosera, Pilar Falgueras, Dolors García, Cisco Miró, Lluís Molins, Olga Moreno, Joaquim Puigvert, Mercè Rabionet, Albert Sala, Rosa Sanglas, Dora Santamaria, Lluís Simon.

Fotografies: Lluís Molins, Joaquim Puigvert, Albert Sala, Lluís Ballhlosera

Maquetació infogràfica: Pep Caballé

Amb el suport de: Generalitat de Catalunya - Diputació de Girona - Consell Comarcal de La Selva - Ajuntament de Vilobí d'Onyar

De venda a: Ca la Rosita - l'Estanc - ca l'Emília i ca la Joana.

Nota de redacció: Els conceptes i opinions sostinguts als articles signats que apareixen a la revista no representen, necessàriament, l'opinió d'aquesta. S'acceptaran treballs signats amb pseudònim, però el Consell de Redacció ha de conèixer, en tot cas, la identitat de l'autor.

Impressió: Palahí Arts Gràfiques, Girona
Dipòsit Legal: GI 439/87

DÈRIES INDIVIDUALS I ALGUNA COSA MÉS

Si diguéssim, sense explicar-ho, que TOSQUIJA és fruit de la suma d'una col·lecció de dèries individuals, potser el comentari s'atribuiria al resultat d'una optimista i excessivament alegre vinticinquena celebració dels membres de l'equip de redacció. Però ho explicarem perquè n'estem convençuts.

Una revista com TOSQUIJA no neix pas ni d'una necessitat col·lectiva ni per ordre de ningú ni desafiant res. Neix i creix, simplement, perquè a darrera, o a davant, hi ha moltes idees individuals que, juntes, arriben a ser alguna cosa que, de mica en mica, va perdent aquest aire individual per acabar esdevenint un fet social.

TOSQUIJA potser no hi seria si algú amb ganes de parlar de coses d'aquí no ho hagués defensat de valent. Però ben segur que tampoc no la tindríem si, fent costat al primer, no hi hagués hagut qui desitgés tractar de coses foranes. I si algú amb il·lusió de difondre aspectes culturals del nostre país no els hagués donat suport, tampoc. Ni sense els aficionats a l'esport. Ni sense els que senten debilitat per la fotografia. Ni sense aquells que no paren mai quiets buscant col·laboracions de totes els agents socials del municipi. Ni sense la feina de qui vol treure a la llum pública els acords de l'Ajuntament. Ni sense, en definitiva, aquells que volen donar a conèixer les petites parcel·les dels seus coneixements, siguin del camp que siguin.

TOSQUIJA, doncs, ha crescut amb la tossuderia -ben entesa- de tots plegats i, alhora, tots érem conscients que, sense l'altre, no seria completa. I ben segur que, tot i les ganes, encara no ho és, de completa.

Quan les idees personals, o dèries individuals, es posen damunt d'un paper i es fan arribar al poble, esdevenen el fet social que representa la publicació i difusió d'una revista en un àmbit tan reduït com el nostre.

Però TOSQUIJA pretén ser, a més d'un fet social, un enriquiment personal per a tots aquells que hi participen: per als que la fan, perquè tenen l'oportunitat de contrastar les seves idees amb les dels altres, sovint molt oposades; i per als que la llegeixen, perquè els aporta coneixements, no pas coneixements universals, ben segur, sinó més aviat coneixements quotidians que sovint, sense TOSQUIJA, potser passarien desapercibuts.

*A tots els qui
col·laboreu en la*

Tosquija

Amic: Sóc subscriptor de TOSQUIJA des de fa temps i l'espero amb delit i impaciència cada vegada que està a punt de sortir.

Guardo, amb molt d'afecte, tots els números que heu publicat i els col·loco en una lleixa al costat dels de la Farga (revista de Salt) i tot sovint caic en la temptació de repartir-hi una ullada.

Amb el vostre llenguatge viu i àgil, connecteu de ple amb la gent de les vostres contrades i en sou una excel·lent eina de comunicació.

Per als que vivim fora d'aquests indrets però que sentimentalment ens hi continuem sentint profundament arrelats, ens manteniu viu el caliu de vivències passades i ens teniu al corrent dels canvis i transformacions que s'hi van succeint.

Cada ressenya, cada racó íntim que ens deixeu compartir és per a nosaltres una alenada d'aire fresc procedent de la Crosa que ens porta records màgics i nostàlgics de la nostra infantesa.

Permeteu-me, no obstant, ser crític vers la vostra gestió, amb l'única pretensió de suggerir-vos una reflexió que val ser constructiva.

Els vostres articles, en general, els trobo encertats i interessants però alguna vegada em semblen una mica "lights". Particularment, vull incidir en un dossier que ja fa bastant de temps que vàreu publicar, referent al nostre entrançable Onyar i el seu entorn. Ara que tornem a estar a les portes de l'estiu, crec que s'escau per fer-ne un comentari al respecte. Em va amoïnar la manca d'una anàlisi profunda

sobre les causes que provoquen la seva constant, progressiva i tal vegada irreversible agonia. Us deixeu al tinter aspectes tan fonamentals com són els regadius intensius de diferents tipus de plantacions, que es fan en èpoques estivals en què hi ha una preocupant escassetat d'aigua. Tampoc esmenteu els abocaments incontrolats (o tal vegada controlats) ni us feu ressó del control (n'hi ha?) pel que fa a la depuració de les aigües residuals o de la permissivitat i tolerància amb què es tracten. Recordo amb enyorança quan amb el meu pare, en Sisset, ens hi anàvem a esbargir alguna estona, pescant, o simplement empapant-nos i gaudint de l'ambient relaxant que ens proporcionava l'Onyar. Ara m'entristeix en comprovar la seva funesta degradació. El seu llit es torna cada cop més negre (sembla un mal presagi) i d'una llefiscositat repugnant. Els marges pateixen fortes esllavissades. L'ictiofauna ha sofert un procés brutal de mutació: els barbs, els crancs (qui els recorda?) i les llises s'han convertit en llaunes de sardines buides, tot tipus de runes i una gran varietat d'ictiofauna de clavegueram urbana. Si us sembla exagerat, us convido a fer una passejada des de Vilobí fins a Sant Dalmau, seguint el seu curs.

Caldria engegar una campanya de conscienciació general per tal de poder recuperar-lo.

Des de Salt vull agrair els qui amb entusiasme feu possible TOSQUIJA i aprofito per encoratjar-vos a continuar treballant-hi.

A tots, gràcies.

Cordialment, un salitgenc saltenc.

LLORENÇ SERRA I PLANELLA.

jo llegeixo **TOSQUIJA**

Mantenir la salut

Consells a la gent gran

Evitat perills ambientals: No fumar, ja que el tabac provoca bronquitis crònica i, a la llarga, insuficiència respiratòria. S'ha demostrat la seva relació amb el càncer. Tot això és també aplicable als fumadors passius ja que es considera que reben el 50% del que fuma un fumador actiu.

Evitar fresses exagerades. Poc sol (envelleix, provoca càncer de pell, cataractes i disminueix la visió).

Evitar i lluitar contra la contaminació ambiental.

Nutrició adequada:

Cal fer una dieta variada. S'ha d'evitar l'obesitat.

Disminuir la ingesta de greixos i consumir-los preferentment d'origen vegetal (oli d'oliva). És important també la ingesta de peix i marisc.

Disminuir la ingesta de sucres refinats. Important per a prevenir la càries i la diabetis.

Cal evitar begudes alcohòliques a la dieta.

És important augmentar el contingut de fibra, que podem trobar-la en el pa integral, sègol, carxofes, etc.

Ingestió suficient de líquids (mitjana de 2 litres al dia).

És aconsellable no abusar de la sal. Mantenir l'aportació de calci que trobem en els productes làctics.

No hem d'evitar els vegetals crus que són la font principal de vitamines.

És aconsellable fer exercici físic moderat.

Vacunar-se. Són importants l'anti-tetànica i anti-gripals.

Evitar l'automedicació

ÀNGEL VINYES MIRALPEIX

Recomanacions sobre controls mèdics rutinaris

mínims a partir dels 60 anys en persones sanes:

	<i>cada any</i>	<i>cada 2 anys</i>	<i>cada 3 anys</i>	<i>cada 4 anys</i>
Pressió arterial		X		
Pes				X
Exploració dental.....	X			
Agudesia visual	X			
Agudesia auditiva	X			
Auscultació cardíaca		almenys 1 vegada		
Palpació abdominal (només homes)	X			
Palpació i estudi mames (només dones)	X	<i>a partir dels 40 anys</i>		
Exploració ginecològica (només dones)	X		X	<i>citologia</i>

El racó del rodamón

El gran drama polític-religiós de la creuada contra els càtars o albigesos va marcar gairebé tot el segle XIII al sud de França i sobretot al Languedoc. D'aquestes llargues lluites han restat com a muts testimonis les pedres enrunades de nombrosos castells. La majoria d'ells són situats en llocs gairebé inexpugnables, oferint al visitant punts de vista interessants sobre el seu entorn i, alhora, estimulants la nostra imaginació sobre l'esperit de resistència dels càtars que mantes vegades, com a Montsegur l'any 1214, moriren a la foguera per no abdicar de la seva fe.

I, feta aquesta petita introducció, anem al gra:

Convindria sortir de Vilobí a les 7 del matí, amb una petita concessió als dormilegues perquè surtin a les 8 ja que, corrent una mica més, encara tindran temps de veure-ho tot.

Podem agafar l'autopista en direcció a la Jonquera i, continuant ja a França per la A-9, no la deixarem fins a la sortida de Perpinyà-nord (si no hem canviat moneda podem pagar amb la Visa). Ja fora de l'autopista, anirem en direcció a Rivesaltes i aquí buscarem la carretera D-117 en direcció a Estagel. Aquesta carretera serà l'eix principal de tota l'excursió.

Passat Estagel, pels indrets de Maury, a la dreta de la carretera trobarem un petit aparcament que podrà servir per esmorzar i de passada tindrem una vista sobre les Corbères i sobre un pic d'aquestes muntanyes. Tot afinant la vista, veurem de lluny el castell de Quèribús (1). A primer terme i fins a les muntanyes, veurem extensions de vinya que ens inviten a fer el toc, que sempre va bé després d'esmorzar.

Tres castells càtars:

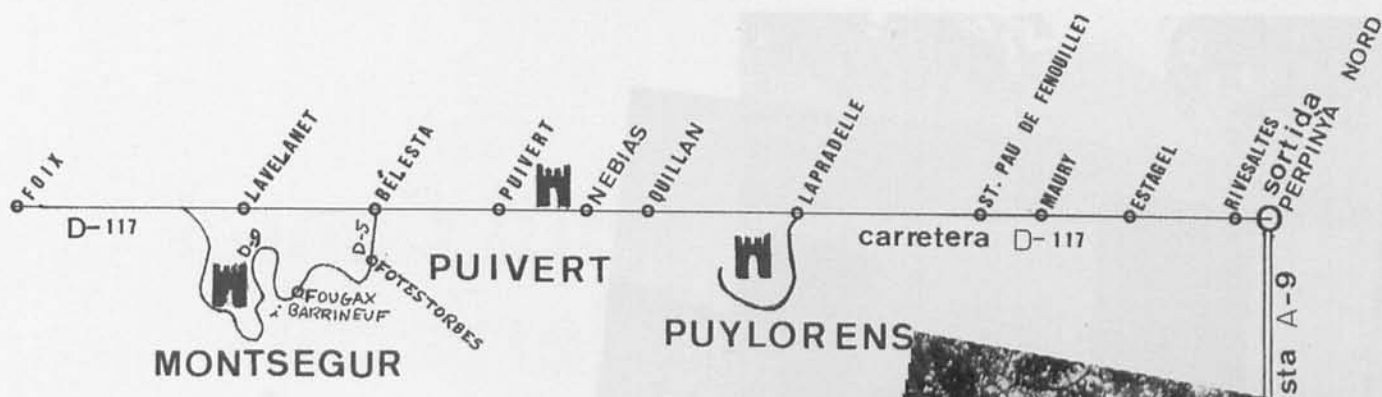
Puylorens, Puigvert i Montsegur

Excursió d'un dia
per fer des de Vilobí

Seguint en direcció oest per la D-117, passarem per Saint Pau de Fenouillet on, si portem francs, podrem prendre un cafè.

Continuant per la D-117 uns 14 o 15 Km, arribarem al poblet de Lapradelle on, a l'esquerra, agafarem una carretera secundària que, després d'uns 4 Km, ens portarà al castell de Puylorens, que serà el primer que visitarem. Amb el cotxe, arribarem fins a un aparcament que hi ha quasi sota el castell. Hi ha taules i bancs per esmorzar si no ho hem fet abans, i una barraca on podrem comprar les entrades per visitar el castell, una beguda si convé i també llibres dedicats al tema.

El camí no és pas llarg però el pendent és fort i cal agafar-s'ho amb calma (2). Un cop a dalt, és un descans per als peus i un esplai per a la vista (3, 4).

Quan ens sembli bé, podem baixar a recollir el cotxe i, desfent els 4 Km de carretera que havíem fet des de Lapradelle, tornarem a trobar la nostra carretera D-117 que agafarem cap a l'esquerra en direcció a Quillan. Passarem aquesta població i poc després la de Nébias, arribant aviat a la segona parada, el castell de Puivert. El trobarem a la dreta de la carretera i a uns 200 o 300 metres abans de la població del mateix nom. Dic això perquè es pot pujar primer al castell abans d'arribar al poble, sempre tenint en compte que si volem dinar a la fonda hem de procurar asseure-nos-hi no pas més tard de la una del migdia.

Bé, aquest castell és tota una altra història: hi arribem quasi a peu pla tres o quatre minuts després de deixar el cotxe. El lloc no és tan ferèstec com els altres i el pati d'armes, més que un lloc de defensa, sembla un espai per celebrar-hi torneigs amb una dama contemplant-ho des d'un finestral de la torre d'homenatge (5).

Sembla cert que el més antic concurs de poemes del que es té coneixement va tenir lloc al castell de Puivert l'any 1170. És un castell que es presenta ja molt més humanitzat que els castells medievals, és com una transició cap als castells senyorials del Renaixement.

Aquí s'hi reunien els més grans poetes i trobadors del Rosselló i la Provença d'aquells temps. No és per casualitat que en una sala de la torre d'homenatge hi ha vuit escultures de vuit músics tocant els instruments de l'època.

Als peus del castell hi ha una extensa vall (ó) que antigament estava ocupada per un gran llac. Per algun fenomen geològic, aquesta gran massa d'aigua es buidà de cop i volta l'any 1279 i junt amb les aigües del riu Hers caigué sobre Mirapoix i altres poblacions de més avall que quedaren arrasades. Aquí podríem explicar la llegenda de la Dama Blanca que habità aquest castell però ens allargaríem massa.

Si hem contemplat el castell i el paisatge i ja és migdia, és un bon lloc per dinar: podem baixar del castell cap al poble de Puivert i trobarem un hostel a peu de carretera que gastronòmicament no és res de l'altre món però tampoc no és car. Si ens portem la "teca", podem baixar del poble cap al que resta de llac, on trobarem alguna ombra reparadora tot contemplant de lluny el castell abans visitat (7).

3

4

LLORENS

SERVEI
RENAULT

TALLER LLORENS

Carrer Sant Narcís, 5 - Telèfon 47 30 10
17185 VILOBÍ D'ONYAR

Raül Contel i Ferreries

Després de menjar i, si sobra temps, d'una migdiada campestre que sempre és d'agrair, tornarem a agafar una vegada més la D-117 cap a occident fins a Bélesta, on la deixarem agafant a l'esquerra la D-5 que si anem seguint els senyals ens portarà cap a Montsegur.

Poc després de Bélesta, arran de carretera i a l'esquerra, podrem contemplar una curiositat geològica quasi sense baixar del cotxe:

Fontestorbes, que és una imponent font intermitent que brolla per sota les roques. De juliol a octubre l'aigua surt a raó de 1.600 litres/segon durant 36 minuts i 36 segons; després l'aigua resta immòbil 32 minuts i 30 segons abans de reprendre el flux anterior.

Refrescats per la visió de l'aigua i seguint per la D-5 arribarem als pobles de Fougax i Barrineuf, on agafarem la D-9 que ens portarà al poble de Montsegur, que passarem de llarg fins arribar en 2 o 3 Km a una collada que està sota mateix del castell de Montsegur. Aquí serà qüestió de respirar a fons i, roques amunt, cap al castell (8).

Encara que el castell de Queribus resistí uns 10 anys més a les tropes del rei de França, és el de Montsegur, per una sèrie de circumstàncies, el que té més valor simbòlic dins la història del catarisme:

1) Aquest castell era el lloc de retirada de l'església càtara perseguida.

2) La rendició del castell el 16 de març del 1244 va ser emmarcada per una gran foguera on moriren més de 200 homes i dones que havien escollit restar fidels a la seva fe.

3) L'any 1242 una seixantena de defensors de Montsegur, dirigits per Pierre-Roger de Mirepoix, organitzen una expedició a Avignonnet on hi maten molts inquisidors com a venjança per les seves víctimes.

Aquest últim fet és el que portà, després del concili de Béziers, a decidir la conquesta del castell. Així fou com 6.000 homes manats per l'arquebisbe de Narbona, Hugues des Arcis, i el senescal del rei de França, Pierre Amiel, posen setge a Montsegur el maig del 1243.

Els assetjats resisteixen quasi un any, però el mes de març del 1244 han de negociar la seva rendició. Es diu que la nit del 15 al 16 d'aquell mes quatre homes poden abandonar el castell tot salvant els tresors de l'església càtara, tresors de naturalesa desconeguda i que contribueixen a mantenir viva la llegenda de Montsegur.

Cal assenyalar aquí que les ruïnes del castell que

veurem no tenen res a veure amb el castell que fou assetjat de 1243 a 1244; el que contemplem és la reconstrucció feta per gent a sou del rei de França.

Aquestes lluites que, com dèiem al començament, han marcat tot el segle XIII del Languedoc sempre han portat lligats interessos polítics i religiosos. Per això han estat tan llargues i ferotges.

I, després d'aquestes elucubracions -sempre va bé aprofitar els viatges per repassar o adquirir nocions històriques sobre els països visitats- hem de pensar ja en la retirada:

Baixant del castell ens aturarem al poble de Montsegur on trobarem cafès i restaurants si convé. I també hi ha una llibreria molt interessant, especialitzada en els temes que avui hem tractat.

Després ja estarem en condicions de refer el camí cap a casa. Serà un retorn de capvespre d'un dia ben aprofitat.

Coneguem els nostres escriptors

Raül Contel i Ferrerres

En la vida natural molts elements perden la seva forma i en prenen una altra per mitjà de canvis morfològics i fisiològics. Aquest fenomen se sol produir en animals ovíparos que no tenen prou quantitat d'aliment en l'ou per a l'embrió perquè aquest pugui estar-hi el temps necessari, per la qual cosa l'animal inicia en forma de larva la vida lliure.

Però no és pas d'aquest tipus de transformacions que parlarem sinó d'una metamorfosi humana. D'aquest tipus de fenomen ens n'han parlat molts escriptors. Recordo per exemple que Luci Apuleu (125-180) ens parlava de les seves aventures transformat en ase; Ovidi en recollia d'altres en l'obra "Les metamorfosis", Kafka ens explicava la transformació de Gregori en escarabat i Raül Contel la de l'home convertit en porc.

Raül Contel és un barceloní que va néixer a Barcelona l'any 1948. Ha desenvolupat una labor bàsicament

cinematogràfica com a guionista, productor, muntador, escenògraf i actor, havent dirigit fins ara nombrosos curtmetratges ("Cos trencat", 1980; "Amort", 1982; "Allèrgic film", 1986) i tres llargmetratges.

Com a escriptor és autor d'una vintena de "Contes que en el fons són veritat" publicats amb el pseudònim "Ceba Tendra" a la revista Patufet (1970-1971); diverses peces teatrals com la comèdia "Pèl a pèl" (1989), el monòleg "Un ratolí, un gat, un canari i una boca a l'armari" (1990), el drama "Cos mort" (1992) i el llibre "L'home porc" (1989).

MERCÈ RABIONET I RIBAS

RAÜL CONTEL L'HOME PORC

L'home porc.

Ed. Pòrtic S.A. Núm. 79, Barcelona 1992.

El llibre ens narra les sensacions i les vivències d'un home que, després d'una petita baralla familiar, es converteix en un porc rodanxó i simpàtic. Temàticament té moltes influències de Kafka però les característiques fisiològiques de l'animal i la seva relació amb els altres quadrúpedes de la mateixa espècie li donen un caire totalment diferent. Com podreu veure, si el llegiu, s'hi barregen seqüències força imaginatives i divertides que en fan la lectura molt amena.

"La prosopopeia, segons diuen els literats, és la figura retòrica que consisteix a fer parlar les coses inanimades i els animals: les coses inanimades, no ho sé si en saben, de parlar, però als animals no cal que els atribuïm la parla prosopopeica, perquè ja tenen una parla pròpia, ben completa i entenedora, i no necessiten per tant l'ajut de cap de les nostres figures retòriques —us ho dic per experiència.

Tot i que ja feia uns dies que era un porc, no se m'havia acudit que cap altre porc em pogués dirigir la paraula, ja que, per la meua condició d'ex-home, creia que jo era l'únic porc amb capacitat de raciocini. Per això, em vaig quedar palplantat quan un verro fosc i una mica malcarat em va dir;

—Aparta't noi, o t'esquitxaré.

I va posar-se a orinar tan tranquil·lament. La veritat és que no tenia gens d'espai per poder-me apartar —en aquell vagó-corrals hi anàvem força atapeïts—, però, com us he dit, la sorpresa em va immobilitzar i, és clar, em va esquitxar. El següent que el mateix verro em va dir va ser:

—Què et passa? Per què fas aquesta cara d'espantat. Et demano que em dispensis si t'he esquitxat, però ja veus com anem. No ens deixen espai per a res, aquesta gent.

Misteriosament, una altra veu de porc, va dir:

—Sí, és cert, no ens podem moure gens.

—De quina granja ets? No t'havia vist mai abans d'ara.

—Què?

Déu meu, era jo qui parlava! Era jo qui havia dit "Sí, és cert, no ens podem moure gens". Era jo, qui acabava de dir: "Què?". Era jo, qui parlava com un porc... amb un altre porc!

—Què? —vaig repetir anorreat.

—Noi, tu no et trobes bé. Si et veiessis la cara que fas, t'espantaries.

Castells de Catalunya

Castell de Ciutadilla

Anar a Ciutadilla comporta al visitant dues sorpreses i dues sensacions ben diferents l'una de l'altra. La primera és descobrir aquesta fortalesa medieval transformada en el que fóra un magnífic palau renaixentista i és que de vegades, des de la carretera, no pots imaginar-te que aquells murs amaguin tanta bellesa. Desgraciadament, també et sorprèn que un edifici tan notable resti oblidat i en un estat d'abandó tan vergonyós i lamentable.

Ciutadilla és situat a la comarca de l'Urgell, entre Montblanc i Tàrraga. De lluny, ja podem veure la silueta de la gran torre d'homenatge de set plantes d'alçària, amb matacà i finestral renaixentista les superiors. Una vegada dins de l'edifici, podem veure una gran quantitat de voltes de canó i arcs de totes classes, finestrals i portes amb motlures. En el gran pati interior podem veure les restes d'una escala que estava coberta per una preciosa galeria amb arcs (segons els

experts era l'escala més bella de Catalunya del segle XVI i de la qual en podem veure fotografies fetes l'any 1905) i que portava a una gran sala amb una sumptuosa decoració.

Monreal-De Riquer ens diu que "hi ha un gran nombre de sales amb magnífics escalfapanxes de pedra; s'observen, a més, altres detalls de gran refinament que permeten que ens fem una idea de la sumptuositat que en temps no pas gaire llunyans ofería aquesta meravellosa mansió senyorial".

Fent una mica d'història veiem que el castell era esmentat l'any 1165. Vers el 1388, l'escriptor Bernat Metge parlava de la senyora de Ciutadilla en la seva obra "Vàlter e Griselda". El 1390 n'era senyor Gispert de Guimerà i els seus descendents feren la reconstrucció tal com va arribar a les primeries del segle XIX. El 1906 encara hi residia el propietari d'aleshores. El 1908 fou abandonat.

ALBERT SALA I VALLS.

Fruitex, S.A.

VILOBÍ D'ONYAR

Entrevista

Kaisa Bengtsson

En els darrers números de TOSQUIJA, hem parlat de fets, situacions o persones de Vilobí que contribueixen a que vagin conformant la història del poble. Però aquesta vegada, en lloc de mirar-nos des de dins, provarem a veure com ens consideren des de fora.

Hem trobat una persona que és de "Vilobí" però de Dinamarca. És un poblet de Dinamarca d'uns tres-cents habitants i que s'escriu VEJBY, que es pronuncia de manera semblant a "Vailobi", és a dir: com si fos Vilobí, però en danès.

Aquesta persona es diu Kaisa Bengtsson. Ha estat uns dos mesos collint pomes, relacionant-se amb gent d'aquí i també amb marroquins i andalusos. Creiem que el seu testimoni és interessant en la mesura que, per haver tractat amb gent diferent, haurà vist quins són els trets diferencials dels catalans. Afegim-hi que ella és de Suècia però que resideix a Dinamarca. La seva formació ha estat a cavall entre Suècia i Dinamarca. En tot cas, els comentaris que s'aniran fent sempre són referits a Dinamarca, país que ara està de moda amb motiu del resultat del referèndum d'Europa.

TOSQUIJA.- Pots explicar-nos les raons que han fet que vinguessis a Vilobí?

Kaisa.- *Per simplificar diré que jo volia venir a la recolecció de fruita i uns amics valencians em van dir que a la zona de Girona també hi havia fruita. Llavors vaig arribar en tren i quan ho vaig preguntar em van adreçar a la zona de Vilobí.*

T.- Quina primera impressió en vas tenir de la gent d'aquest poble?

K.- *Em costava d'entendre-m'hi perquè són persones que donen moltes explicacions però poques resolucions, que no concreten el que diuen ni per què ho diuen ni el que et volen dir.*

T.- Quants dies fa que ets aquí?

K.- *Ara ja fa uns dos mesos i vaig entenent les coses, però penso que encara és veritat això de donar moltes explicacions però pocs resultats.*

T.- De quines altres coses t'has adonat?

K.- *M'estranya molt el fet que els fills visquin amb els pares i, de vegades, aquests amb els avis, és a dir: que, en arribar als 18 anys, no s'hagin independitzat. Sé de cases on els fills de 25 o 30 anys encara viuen amb els seus pares.*

Explico i comento que aquí la possibilitat de tenir vivenda pròpia és molt difícil per la qüestió del preu. Ella no entén que els habitatges hagin de ser tan cars. Llavors em comenta que a Dinamarca les vivendes solen ser més petites ja que són per a dues o tres persones i que l'administració en facilita l'adquisició, així cada un arregla la seva casa i el jardí al seu gust.

El factor de llibertat i independència que representa el tenir 18 anys i viure fora de casa podríem dir que aquí és representat per tenir carnet i cotxe o moto, això també ho veu diferent ja que no comprèn aquesta fal·lera de motor, potser perquè la reglamentació de circulació és molt severa i perquè hi ha transports públics més efectius.

T.- Comenta'm més coses.

K.- *No entenc que es facin campanyes sobre el cinturó de seguretat o el casc. És incomprendible que encara hi hagi persones prou boges com per no posar-se'ls. Tothom ha de tenir per entès que tant si ho diuen com si no, és absolutament necessari dur-los, tant el cinturó com el casc. També m'he adonat que les relacions entre les persones són molt a l'exterior de les vivendes, la gent al carrer o a les botigues es para a parlar i formen grupets. Això ho fan persones de totes les edats.*

Tal volta això, que per a nosaltres és normal, és a causa del clima que ho permet i també perquè som de caràcter llatí i mediterrani. De la bogeria de no portar cinturó ni casc no en podem dir res. És cultura cívica i prevenció i enteniment.

T.- L'alimentació és igual?

K.- *Bàsicament, els elements són els mateixos però en proporcions diferents: aquí es consumeix més peix i més pa*

però menys productes làctics i patates que a Dinamarca. Les patates són presents a tots els àpats i de moltes maneres diferents de preparació. De carn, igual, però aquí hi ha més varietat d'ingredients i de verdures. Allà la cuina és més amb margarines i altres classes d'olis i greixos i, sobre tot, es menja fumat, tant la carn com el peix —pensa en el salmó fumat— diferent d'aquí que es menja sec i salat com el pernil o els embotits.

T.- Què més has vist?

K.- Dinamarca és un país en el qual es té molta cura de l'exterior. Allà hi ha poques normes que tothom compleix. Aquí n'hi deuen haver moltes i ningú en fa cas. El medi ambient és molt important i no entenc perquè aquí tot es tira de qualsevol manera. Es veuen papers per les vores de les carreteres, carrers bruts, deixalles llençades a qualsevol voravia, bosc o riu on es pugui arribar en cotxe, encara que Catalunya es la part més neta de les diferents que jo conec d'Espanya i on es té més cura de la natura i del medi ambient.

Ben poca cosa podem dir davant la brutícia del nostre país. Encara que es posin contenidors i papereres, si no es té el costum de neteja i endreça, no en farem res. Hem de dir que si el país es veu brut és perquè hi ha gent que l'embrut, amb poc sentit comunitari. Aquest aspecte de tenir una actuació personal però pensant en la comunitat es fa present en molts aspectes de la xerrada. Podríem dir que és manca d'educació o de civisme, però també és egoisme o deixadesa: ja ho faran els altres que a mi ningú em mana - solem dir - i això ens serveix per justificar-nos i mentrestant no fem res.

No hem entrat a valorar l'actuació dels poders públics però són el reflex de la ciutadania. Cada país té els governants que es mereix. Però sí que hem parlat d'un punt capital per a tothom:

T.- Es paguen tants impostos com es diu?

K.- Sí, molts. I no hi ha interès a defraudar ja que llavors tindràs poques coses. Se sap que algunes empreses de tipus internacional han fet frau a l'Estat però han estat sancionades i, en algun cas, els mateixos empleats de les empreses ho han denunciat en sentir-se estafats. L'Estat no podria donar els serveis que està donant si els ciutadans no paguen, no hi hauria ensenyament ni sanitat ni assistència social, per tant, tant si ens agrada com no, entre tots hem d'ajudar a mantenir-ho i conservar-ho per al dia que ho necessitem.

Aquí sí que no hi valen

comentaris. Aquí cal que tant l'administració com els administrats canviem de mentalitat. Ens deia que fer un treball a un veí ja es considera frau, aquí diríem que és una ajuda entre veïns. Ella no entén que el frau és el que es dona a moltes zones d'aquí.

T.- Es considera que en general els nòrdics sou freds, que no teniu entusiasme davant fets esportius o polítics. Què te'n sembla, d'aquesta afirmació?

K.- No és ben cert. Sí que ens entusiasmem, pensa en les passades victòries de futbol de Dinamarca sobre Alemanya en el mundial, però la gent va sortir al carrer de manera pacífica, la policia ni hi era perquè no es va produir cap aldarull, no som "hooligans" com els anglesos i, per un partit polític no cal discutir, només cal votar i castigar els que no fan el previst, com seria el No a Maastrich; penso que a Dinamarca els resultats de les eleccions són sempre molt igualats i que això de les majories absolutes no s'entén, vol dir que la majoria no respectarà els altres i això no és bo.

T.- Imagina que per art de màgia posséssim la meitat dels catalans a Dinamarca i la meitat dels danesos a Catalunya. Què creus que passaria?

K.- Ja arribarien a entendre's però els costaria i molts voldrien tornar a casa seva, tant dels d'aquí com dels d'allà. Hi haurien aspectes com Sanitat (tot és atès ràpid i gratuït, fora de grans especialitats en les quals sí que hi ha espera), Assistència Social (tant en la infància com en la Tercera Edat) o Ensenyament que és gratuït, tot això faria la convivència difícil, i les normes de civisme, però crec que arribarien a entendre's, tot i això penso que on trobarien més diferència és en el treball, jo diria que a Dinamarca es manté un ritme de producció més elevat.

T.- Moltes mercès, Kaisa. Veient que ja podem entendre'ns, acabem la xerrada.

Ens anima veure que podem ser europeus, no de nom, sinó de fets; que ens falta molt i ja sabem què ens falta: comportament cívica i comunitari. Els habitants del sud d'Europa hem de perfeccionar-nos i que l'Administració també ha d'esforçar-se i estar al dia i fer això: administrar. Entre tots ho farem tot.

Què és
un vegetarià?

Kaiso Plats olles

El vegetarianisme és una filosofia mil·lenària basada en la idea que els animals mereixen un respecte i un tracte millor, qüestionant-se per què s'han de matar els animals si hi ha altres fonts d'alimentació. Aquest punt de vista pot haver sorgit a partir d'una orientació religiosa com l'hinduisme o el budisme, però la majoria dels vegetarians s'oposen a una destrucció de la vida independentment de les seves creences religioses.

La paraula "vegetarià" deriva de la paraula llatina *vegetus* que significa "complet, fresc, ple de vida", tal com s'utilitzava en l'antic terme llatí *home-vegetus*, aplicat a una persona vigorosa físicament i mentalment.

Varen ser els vegetarians anglesos els que van utilitzar per primera vegada la paraula "vegetarià" el 1842 per designar aquelles persones que s'abstenen de menjar carn i peix, menjant (o no) ous i productes làctics.

Un vegetarià que consumeix llet i derivats se'l denomina "lacto-vegetarià". Si a més a més menja ous se'l considera "ovo-lacto-vegetarià".

Els que no consumeixen cap producte d'origen animal els anomenem "vegetalians".

El creixent interès pels temes ecològics ha afavorit la difusió de les dietes de tipus vegetarià, aportant alternatives a l'alimentació tradicional. Amb receptes senzilles tant en la preparació com en els ingredients utilitzats, us volem acostar a una alimentació exempta de productes càrnics i no per això avorrida o deficitària.

Cal tenir present que no podem optar per una dieta exempta de carn sense els coneixements necessaris que ens permetin arribar a una alimentació equilibrada.

Pastís de carbassó

(ingredients per a 4-5 persones)

3 carbassons, 2 cebes, 1 iogurt

3 mides de iogurt de farina integral (també podem barrejar farina integral amb farina blanca)

1 mida de iogurt d'oli, 3 ous i llevat en pols

Pelar i tallar els carbassons i la ceba (com si volguéssim fer una truita). Fregir-ho amb poc oli.

Mentrestant preparem la pasta: en un bol barregem els ous i el iogurt, afegirem l'oli i la farina a la que abans hi haurem posat 1/2 sobre de llevat en pols. Quan tinguem aquesta massa ben barrejada hi afegirem el carbassó i la ceba fregida i ho barrejarem tot.

Untar un motlle amb mantega, posar tota la barreja dins el motlle, posar formatge ratllat per sobre i coure al forn uns 30 o 35 minuts.

Un cop cuit, es pot tallar el pastís en llesques i acompanyar amb salsa de mostassa.

RITA VILAGELIU

TANCAMENTS D'ALUMINI P.V.C. I VIDRE PER OBRA NOVA I REHABILITACIÓ

- ✓ Finestres
- ✓ Portes
- ✓ Correderes
- ✓ Mampares de bany
- ✓ Divisions modulars, despatxos
- ✓ Tancaments i tota modalitat de decoració en alumini
- ✓ Miralls, vidres decoratius i jardineres

Pressupostos sense compromís

ALUMINI, garantia europea en anoditzats i lacats P.V.C., perfils i sistemes VEKA, núm. 1 a Europa.

Estem al Carrer Ripoll, 30-32 (xamfrà carretera Castanyet) – Telèfon 84 13 67
SANTA COLOMA DE FARNERS (Girona)

Gràcies per la vostra atenció

Colònies a Age

*els i les
de la classe de 7è*

Tot va començar el dia 12 de maig de 1993 a les 8 del matí, quan 35 nois i noies del grup de 7è de l'escola, junt amb la tutora, vam començar la ruta tot passant per Girona a buscar la Victòria que portava la seva guitarra.

Tothom equipat de maleta gran i petita, amb l'esmorzar i dinar del primer dia cap a la Catalunya Nord. Ens vam parar a esmorzar a la Jonquera a l'àrea de servei de la "Porta Catalana". Tot seguit, i ja havent travessat la frontera, passarem per pobles i poblets del Rosselló com ara Prades, fins arribar a Vilafranca de Conflent. Allà mateix vam anar a visitar les coves de les "Grands Canalettes". A l'entrada s'hi exposaven minerals, i un guia mig català mig francès ens en va fer una introducció i ens ensenyà una de les més grans roques foradades i plenes de cristalls d'amatista.

Les coves, molt interessants! Plenes d'estalagmites i estalactites que formaven figures i figuretes: un cavall, la Torre de Pisa, la Sagrada Família...

L'aigua s'hi escolava fent rierols i bassals, fins i tot un d'ells estava ple de monedes i també d'una tarja de crèdit.

Seguidament vam entrar al poble emmurallat de Villafranche de Conflent, de l'Edat Mitjana, per cert molt ben protegit entre la muntanya i el riu Tet. Després de dinar vam entrar a les botigues i botiguetes d'artesanía amb sostres plens de bruixes i bruixetes. Tot anava amb francs i vinga multiplicar mentalment per vint.

El Canigó nevà i tapat de núvols baixos ens quedava a l'esquerra mentre pujàvem enmig d'un temps plujós. Travessada la collada alta i difícil, passant per Bourg-Madame i Font-Romeu, ja ens trobàvem a la Cerdanya. Era d'hora i això permeté anar a Llívia a veure l'antiga farmàcia.

Quan faltava poc per a les set de la tarda arribàvem a la "Casona d'Age", la casa de colònies situada molt a prop de Puigcerdà. L'Anna, una noia molt amable i simpàtica, ens va presentar el lloc: menjador, cuina i recepció, habitacions i una sala de música amb TV, futbolí i billar. Una vegada distribuïdes les habitacions segons els grups ja organitzats, a desfer maletes, dutxar-nos i a sopar. El menjar no va estar gaire bé cap dels dies.

La primera nit tot just començava quan a dalt vam cantar cançó catalana. De seguida ens dispersàrem per anar a fer esperitisme, un muntatge iniciat per un grupet però que posteriorment es feu extensiu. La por i el teatre va donar com a resultat una gran actuació! Tots a les habitacions a fer merder que d'energies encara ens en quedaven. Poc a poc la gresca va minvar i a quarts de quatre la son ens envai fins al silenci total.

El dijous ens esperava un dia molt atrafegat. Esmorzàvem endormiscats però amb cara de felicitat. A les 10 cap a la hípica "Sobre quatre potes". En grups de quatre a sis, faríem un bon recorregut amb dos guies. Els cavalls ens portaren per camps, boscos, rieres i rius com ara el Segre.

Els nous gegants

Va ser una estona d'inquietud i diversió, de la qual tots en recordem anècdotes. Quan sabíem els ets i uts dels cavalls i ja tots havíem muntat, altra vegada a la Casona, a dinar.

A la tarda, amb banyador, cap al Polisportiu de Puigcerdà. Dues hores a la piscina climatitzada (27 graus); fèiem capbussos, curses... en definitiva ens ho vam passar molt bé.

Acabat l'entrenament d'un grup de hoquei, vàrem fer les primeres acrobàcies sobre la pista de gel; una experiència molt "guai", sobretot per les caigudes. Val a dir que alguns ho trobàvem perillós.

Sopàvem callats i amb cara de cansats. Al vespre, junt amb una colla d'una altra escola, es va organitzar una discoteca però l'ambient no va acabar de donar el tomb.

Va ser una nit sense enrenou, només xerràvem, fins que vençuts caiguérem en el son més profund.

Era divendres, havíem dormit més que el dia anterior i també el temps era millor. Després de l'esmorzar carregàrem l'equipatge acomiadant-nos dels amics i de la Casona. Quatre fotos i cap a la Seu d'Urgell per veure els canals olímpics de piragüisme. Emprenguérem el camí cap a Andorra la Vella on ràpidament es van exhaurir les dues hores lliures per donar volts, mirar i comprar. En un self-service i en la zona reservada per a pic-nic, ens van repartir els entrepans i la coca-cola; aquell lloc estava molt bé.

A la tornada vam passar pel túnel del Cadí i a l'àrea de servei de Montserrat vam poder estirar les cames perquè tot plegat se'ns feia llarg.

A les set, com era previst, arribàvem tot cantant l'hora dels adéus: havíem tornat a Vilobí sans i estalvis!

Ens en quedà un bon record i tres dies ens van semblar poc.

El dia 22 de maig es va fer la presentació dels nous gegants (el senyor Sol i la senyora Lluna). Es van estar una estona a la plaça Catalunya perquè la gent els veiés. Els acompanyaven altres gegants com els gegants de Riudarenes i els de Bescanó.

Van fer una cercavila i van acabar a l'Ajuntament; després pel balcó de l'Ajuntament van sortir el president de la Diputació, el delegat, l'alcalde de Sils, l'alcalde de Riudarenes i l'alcalde de Vilobí. Van parlar dels gegants i els capgrossos. La finalitat de construir les dues figures era retre un petit homenatge a la principal activitat del poble: l'agricultura. Les dues figures han costat unes 800.000 PTA i pesen 35 quilos el gegant i 27 quilos la geganta.

Va pujar l'encarregat dels gegants i li van donar un ram de flors. Els gegants van ballar una estona i finalment van donar xocolata desfeta, que era molt bona!

els i les de la classe de 3r

Un parell d'històries

UN PARELL D'HISTÒRIES :

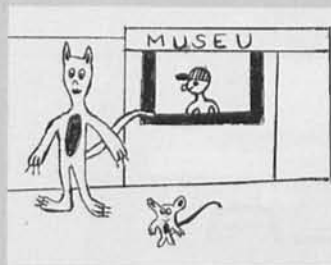
TOM I JERRY

Una vegada el guardià d'un museu va veure que faltava un os del dinosaure per això va avisar a en Tom i Jerry perquè mirassin si el podien trobar.

En Tom i Jerry després d'uns dies de vigilar van veure passar un gos que portava un magnífic os, el van seguir fins a la seva calçana i van veure que deixava l'os en un plat i es posava a dormir. Quan el gos ja estava ben adormit en Jerry va anar a buscar l'os, però en el moment d'agafar-lo el gos es va despertar i es van barallar; dels cops que els hi va donar el gos van sortir disparats i ben amagats fins a la porta del museu. Allà hi van trobar el guardià que els hi va dir: -Hola, ja estava que us estic esperant per dir-vos que ja podeu estar tranquils, que ja hem trobat el lladre i l'os!

EL NEN POBRE

Hi havia una vegada un nen que era molt pobre. Una nit quan s'estava a punt de dormir va sentir una gressa, es va aixecar per anar a veure qui passava i va veure una llum, la va anar seguint i al final va veure que hi havia un llibre, el va llegir i explicava un poble de teixos de màgia. L'endemà el nen va decidir anar probant els teixos i li van anar sortint. Estava tan animat i content que va decidir montar una paradeta i va començar a cobrar. Així cada dia va montar la paradeta i va guanyar diners i tota la seva vida van ser felices i van menjar torrons i missos!

BUSQUETS SITJA, S.A.

CONSTRUCTORA — PROMOTORA

C/. Madrenys, 27
Tel. 47 31 08 - Fax 47 42 31
17185 **VILOBÍ D'ONYAR** (Girona)

Sant Narcís, 4, - Tel. 47 34 10

VILOBÍ D'ONYAR

FUNERÀRIA JORDI MIR

Servei permanent

Serveis a Particulars i per a Companyies

C/. Pirineus, 11
Telèfon (972) 47 32 59
17185 **VILOBÍ D'ONYAR** (Girona)

DOSSIER

TOSQUIJA

PER MOLTS ANYS!
Ramon Rovira
**TOSQUIJA
JA TÉ HISTÒRIA**
Rosa Sanglas
**ELS DOSSIERS
DE TOSQUIJA**
Albert Sala
**L'EQUIP
DE REDACCIÓ**
Dora Santamaria
**REDESCOBRIR
TOSQUIJA**
Lluís Simon
**COL-LABORACIONS
FORANES**
Lluís Ball-llosera
FORA DEL PAPER
Cisco Miró
**TOSQUIJA,
UNA BONA EINA**
Joan Carreras

VINT-I-CINC TOSQUIGES

PER MOLTS ANYS!

El voluntarisme és més aviat escàs al nostre país. Per això l'arribada al número 25 de TOSQUIJA és una efemèride notable i mereixedora de ser commemorada. De fet, són més de sis anys de perseverança en una feina feta sense més interès que la satisfacció personal de tot l'equip de fer una feina útil.

Aquesta classe de publicacions, que no tenen darrera seu un interès econòmic, comercial o polític, solen ser de vida més aviat curta. El grup de promotors, que comencen amb gran entusiasme, aviat es desinflen i s'acaba el projecte. Això mateix ens deia en Joan Carreras i Péra en la presentació del primer exemplar, tot desitjant llarga vida a la TOSQUIJA però amb un cert escepticisme.

Ara ens congratulem d'aquesta ja llarga vida. Encara més si els aficionats al col·leccionisme, que heu guardat aquests 25 números anteriors, feu l'exercici de compararlos i comprovareu la notable millora aconseguida en aquest temps.

TOSQUIJA ha acomplert el primer objectiu, que era informar de l'actuació municipal. Així tothom té puntual coneixement dels acords municipals, dels projectes de l'Ajuntament i de tot allò que considerem que és important en les relacions dels veïns amb l'Ajuntament.

Però també ha servit de portatveu de les activitats organitzades per les diferents entitats que col·laboren en l'esport, la cultura, el lleure, etc. en el municipi.

Ha quedat també espai per donar cabuda a les afi-

cions literàries dels veïns que ho han cregut oportú i per permetre expressar les crítiques d'aquells que han considerat necessari manifestar el seu desacord amb algunes decisions que hem pres.

Ben segur que aquesta fita, 25 Tosquiges, ha d'encoratjar-nos a tots a millorar-la, a incorporar nous col·laboradors i noves seccions, i així arribar molt més lluny.

No vull acabar sense agrair a tots els col·laboradors que amb la seva publicitat han fet possible el finançament, que no hauria pogut ser assumit per l'Ajuntament tot sol.

A tots els col·laboradors, doncs, moltes felicitats i endavant.

RAMON ROVIRA
Alcalde de Vilobí d'Onyar

Algú, amb ingenuïtat, va esmentar que ateses les circumstàncies del municipi de Vilobí, en el qual la població es troba distribuïda en tres pobles, vàries urbanitzacions i veïnats, calia un mitjà de comunicació adient per informar de les activitats municipals, i una de les diverses formes podria ser la d'editar un butlletí senzillet, compost de 3 o 4 fulls i alguna il·lustració per fer-lo més amè. Així, al cap de pocs dies, es va convocar els que podríem anomenar agents socials del poble, persones que representessin els diferents sectors, a una reunió per parlar-ne i sol·licitar la seva col·laboració.

Segons les dades consultades, la primera trobada per formar una revista va tenir lloc el 13 d'abril de 1987, i van assistir-hi les següents persones:

Lluís Cabarrocas, Pilar Falgueras, Dolors Guillamí,

Vicenç Lleial, Cisco Miró, Lluís Molins, Joaquim Puigvert, Rosa Sanglas, Vicenç Jou i Jordi Puigvert.

Es van tractar tot un seguit de temes amb la finalitat d'engegar el projecte: sol·licitar pressupostos i terminis d'entrega del material a diverses impremtes, repartir la revista en seccions, sol·licitar col·laboracions a professionals dels nostres pobles, nomenar encarregats de temes, com en Lluís Molins pels esports, en Joaquim Puigvert per la secció de fotografies, la Pilar Falgueras per la secció de cuina, en Lluís Cabarrocas per la secció de salut, etc.

El nom

Ja teníem la criatura, però com es diria?

Hi van haver moltes propostes, inclús algunes d'acceptables: Vilonyà diví, Des de la Crosa, Onyar, Aigua barreig, Pedra Tosca, Tosquija, Sauló...

Tots estàvem d'acord que calia un nom original, peculiar, curt i, en definitiva, identificatiu dels tres pobles: Sant Dalmau, Salitja i Vilobí. Tosquija sonava bé i, d'altra banda, és un mot que no es fa servir gairebé enlloc més. Tosquija... Tosquija..., sí. TOSQUIJA.

Realment vam fer molta feina en un sol dia, fins i tot vam decidir el format de la revista, la periodicitat trimesstral i que el color de la portada i contraportada seria d'acord amb l'estació de l'any.

Més col·laboradors

Ens vam tornar a trobar al cap de quinze dies i es van acabar de perfilar diverses qüestions per confeccionar la revista. Entre tots vam decidir que estaria bé fer una inauguració de la revista convidant-hi personalitats del món cultural i polític de les nostres comarques. Se'ns va acudir

DOSSIER TOSQUIJA

també de proposar al pastisser fer un dolç en consonància amb la TOSQUIJA. Així naixien els "tosquigets", que volen significar un petit volcà amb pedra tosca de cobertura (xocolata) i olivina a l'interior (melmelada). A partir d'aquí, en Toni es va encarregar de la resta.

Després de la presentació de la primera TOSQUIJA, ens vam tornar a reunir, al bar de Can Sagrera llavors no teníem local propi, i pel que va semblar la

l'equip de redacció des dels inicis de la revista fins que va tenir lloc el trasllat de la seva plaça de practlicant a un altre municipi.

Des dels començaments de TOSQUIJA, hem comptat amb la col.laboració de la M.Carme Solà a l'apartat dels mots encreuat. La Dolors Garcia, l'Olga Moreno i la Dora Santamaria van incorporar-se a la revista més endavant. El darrer fixatge ha estat en Lluís Simon.

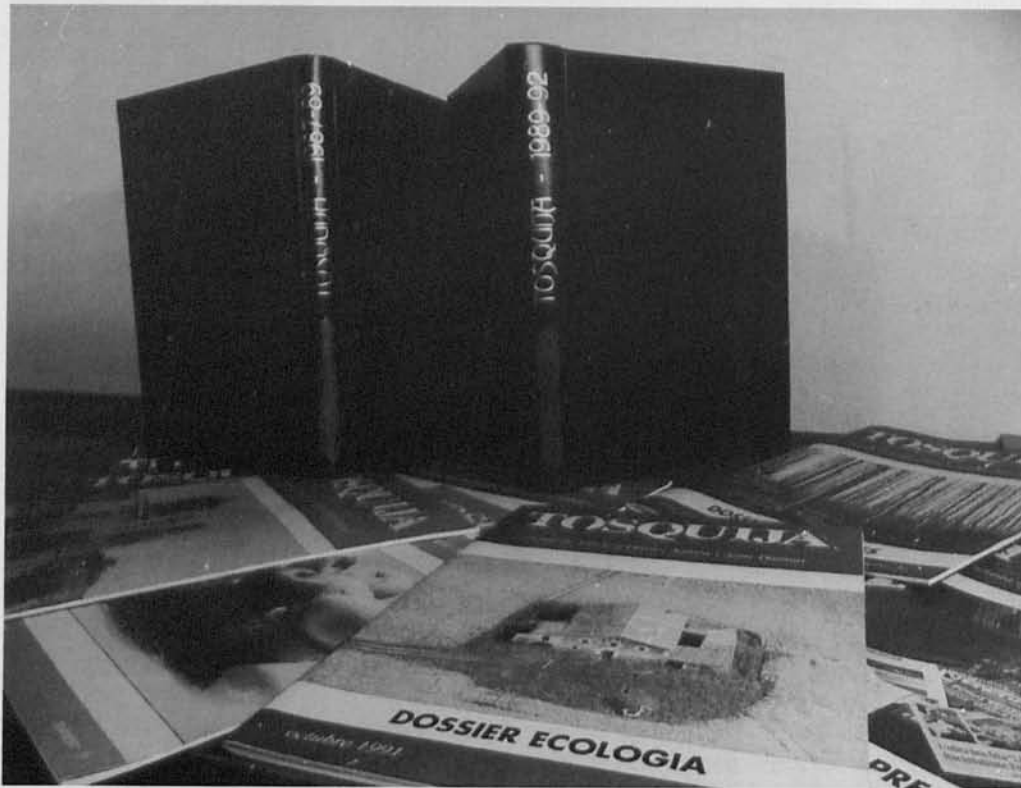
corregir (això encara ho fem); els portàvem a la impremta a "picar", és a dir, que ens els escrivissin amb lletra de la mida d'impremta; ens tornaven els textos picats i llavors els retallàvem i els enganxàvem en folis blancs muntant les pàgines segons ens semblava que havien de sortir, intercalant-hi els espais per a les fotografies, títols, etc.; llavors ho tornàvem a la impremta perquè ho imprimissin segons el nostre muntatge, per la qual cosa havien de tornar a escriure els textos. Això era llarg i força carregós.

Ara disposem dels serveis d'un tècnic en maquetació, el qual ens porta una mostra dels textos i il.lustracions, emmaquetats, etc. El consell de redacció li dona el vисти-plau o li fa canviar el que calgui i, a partir d'aquí, s'imprimeix la revista.

També hem intentat evolucionar en la qualitat de textos i en la definició de les seccions.

Paulatinament, s'ha incorporat la publicitat mitjançant anuncis d'empreses del municipi, la qual cosa ajuda a suportar les despeses de TOSQUIJA. També comptem amb ajuts institucionals, sol.licitant anualment totes aquelles subvencions que es convoquen per a aquest tipus de publicacions.

L'any 1989 ens vam constituir en associació per tal de facilitar la gestió independent de TOSQUIJA. Tot i això, depenem del suport econòmic i de mitjans de l'Ajuntament, que ens ha deixat un local per tenir-hi la seu i ens facilita la tasca de distribució.

revista s'estava consolidant. La reunió va ser un èxit de participació. A més dels ja esmentats, van assistir-hi la Marisa Valls, la Isabel Llinàs, en Lluís Balllosera, en Pep Pujol (creador del disseny de la portada de TOSQUIJA a partir del número 2), en Joaquim M. Puigvert, l'Albert Sala i la Mercè Rabionet. Alguns d'aquests col.laboradors formen part de l'equip de redacció des d'aleshores, d'altres han col.laborat esporàdicament i d'altres han plegat, com en Lluís Cabarrocas que va encarregar-se de la secció de la salut i va formar part de

Evolució de Tosquiija

Al llarg dels anys hem intentat que la revista evolucionés i aquesta evolució s'ha donat en diverses direccions.

D'una banda, hem intentat tenir molta cura de l'aspecte gràfic de muntatge i maquetació, des d'una forma totalment manual - potser alguns encara recorden haver-nos vist a Can Sagrera retallant i enganxant com si de mainada es tractés, fins a la maquetació per mitjans informàtics que ara s'utilitza. Quan vam començar, seguíem el procés següent: primer entregàvem els textos per

Si bé el dossier, estructurat com a eix central de la revista, no va aparèixer fins al número 5, cal dir que als números anteriors ja hi havia un tema més extens que els altres encara que no fos sota el nom concret de "dossier". De mica en mica s'anaven forjant els futurs dossiers i en tot aquest temps hem intentat millorar-los.

Núm.1: Gent, terra i bestiar a Vilobí (1716-1718)
Terra i conreus

no-violència a l'escola
Violències quotidianes
La pau
Refranyer català
Violència i societat
Educar l'agressivitat
És justa la no-violència?
Poemes sobre la pau

Núm.5: De la Selva al Penedès
Crònica d'un viatge
Alt Penedès
Vilobí del Penedès
La vida a Vilobí del Penedès
Indústries

Núm.8: L'Onyar
Etimologia del mot Onyar
La prehistòria de la zona de Vilobí d'Onyar
Naixement del riu
Ponts sobre l'Onyar fins a Vilobí
Cases de l'Onyar
Flora i fauna
Indústria i ecologia
Inundacions
El dragat de l'Onyar
La presa de can Borra
La contenció de l'Onyar vista des de Girona
Records d'Onyar
A la recerca de la llegenda

Núm.2: Imatges que ja són història

Núm.3: La Crosa
Coneguem la Crosa
Resum de les intervencions a la taula rodona
La Crosa, volcà o abocador?
Una sortida didàctica a la Crosa

Núm.4: La pau
Jornades sobre la pau i la

Núm.6: Els fruits de tardor
Les pomes
Les avellanes
Ferratges i cereals

Núm.7: El camp d'aviació
L'aeroport abans de l'aeroport
Breu història de la inauguració
Impacte ambiental de l'aeroport
Un municipi dins un altre municipi
Expectatives: 20 anys d'anar esperant
Aeroport ara i les perspectives de futur
Plantilla de personal

Núm.9: Ja som dos mil
Habitants i habitatge
Procedència geogràfica
Els serveis del municipi
L'associacionisme
Des de Salitja
Des de Sant Dalmaí
Què fa la gent del municipi?
Què llegim?
Activitats esportives
La música al municipi
Activitats minoritàries
Festes majors
Aplecs i altres celebracions

Núm.10: Els bolets
Quatre nocions bàsiques de micologia
Els boletaires
El negoci dels bolets
Mitologia dels bolets

DOSSIER TOSQUIJA

Micogastronomia
El bolet de tots colors
(conte)

Núm.11: Salitja
Breu resum històric
A l'entorn del campanar
Les masies de Salitja
Aquelles festes
Enquesta
Infraestructura i serveis
Perspectives culturals de futur
La veritat?

Núm.12: Carrers i places
Sant Dalmai
Configuració de Salitja
Vilobí d'Onyar

Núm.13: Divuit anys de
concentració escolar
Petita història de la nostra
escola
De cada poble a la con-
centració
Els mestres

Núm.15: Els joves
TV, ràdio i premsa
Llibres, cinema, música i
altres tipus d'activitats
Com es vesteixen i quant
gasten en modes?
Els caps de setmana
Accidents dels joves a les
carreteres
Tabac, alcohol i drogues
Aficions i esports
Els joves i la religió
Els joves i la política i el
servei militar
L'ecologia
Les relacions afectives i
l'homosexualitat
La darrera enquesta
Psicologia de l'adoles-
cent

Núm.16: Els camins
Els camins dels nostres
aplecs
Tot pedalejant
Camins de l'Onyar
Els volcans de la Crosa

Nacionalisme, indepen-
dentisme, separatisme
El perquè de la inde-
pendència
La nació del poder
Nacionalisme i/o immi-
gració
El nacionalisme i el COC

Núm.20: La premsa local
Un nou model de premsa
local
Premsa local
Revistes locals de la Selva

Núm.21: Girona-capitali-
tat
Girona i la seva capitalitat
Estar prop d'una ciutat
Mobilitat laboral
Beneficis per a tothom
La pròpia identitat

Núm.22: Imatges d'abans
Una imatge val més que
mil paraules

Quatre directors, quatre
etapes
Enquesta
Jocs i joguines
Les aules blanques
Sobre l'associació de
pares
Òrgans de govern i altres
grups associatius de l'escola
La futura llei del sistema
educatiu
Quadres comparatius

Núm.14: Els oficis
L'ofici que més m'agrada
Els oficis a Vilobí
Quadre d'oficis
Entrevistes
Els oficis i la toponímia
El futur dels oficis o els ofi-
cis del futur

Camins 4x4
Entre Santa Coloma i
Girona
El camí de l'horitzó
Els noms del camí
Locucions i frases fetes

Núm.17: Vacances
Tosquijot: dossier fet amb
tota seriositat

Núm.18: Ecologia
De l'economia a l'ecologisme
La problemàtica mediam-
biental
La preservació de l'entorn
natural

Núm.19: Els nacionalis-
mes
Europa i els nacionalismes

Núm.23: Les festes
majors
Orígens i sentit de la festa
Visió dels usuaris de la
festa
Les festes populars
Aspectes inquietants

Núm.24: Els arbres
Per què els arbres?
Recordant un lledoner
El culte a l'arbre

L'EQUIP DE REDACCIÓ

Arribats al número 25 de TOSQUIJA, considerem que és un bon moment per presentar-nos. Molts dels lectors ja ens coneixeu però, per als qui no en teniu el gust, des d'ara podeu considerar-nos els vostres incondicionals.

No cal aclarir-vos, perquè ja haureu tingut l'ocasió de comprovar-ho, que som un grup d'aficionats, llevat d'algun cas on la professionalitat o la gran facilitat d'expressió deixa traspuar una molt preuada vena literària. Això sí, tots i cadascú de nosaltres hi posa el que sap i el que té, i procura dia a dia oferir-vos unes planes per al vostre entreteniment i informació.

Ens permetreu que ens presentem personalment:

Hola, sóc en Lluís Ballhó. Des que vaig saber que s'havia decidit fer una revista local vaig apuntar-me al projecte i des d'aleshores hi col·laboro en una gran diversitat de temes. Crec que és interessant tenir un mitjà a l'abast per fer conèixer el patinatge, els escacs, els personatges locals, les activitats enfocades a la conservació i protecció d'espais tan interessants i volguts com la Crosa. La meua participació en l'equip de redacció és polifacètica i apporto tot allò que considerem d'interès. No tinc una secció fixa encara que darrerament estic molt lligat a l'espai que anomenem l'"entrevista".

Jo sóc la Pilar Falgueras. En la vida política local ocupo la regidoria de cultura, cosa que va contribuir

que intervingués en el procés de gestació de la revista. Assumeixo part de la responsabilitat de coordinació i relació amb l'escola. Una de les meves aficions és la de la cultura culinària i és per això que l'espai que normalment tinc al meu càrrec és el de la cuina, que coneixeu com a "Plats i olles".

Ara no visc a Vilobí però això no ha estat motiu per deixar de col·laborar en la redacció de TOSQUIJA. Sóc la Dolors Garcia i, com sabeu, la meua feina i la meua vocació són escriure. Per aquesta raó la meua incorporació a l'equip va produir-se ben aviat i, tot i que no va ser fins al número 4 que vaig integrar-m'hi de ple, ja la seguia de molt a prop. Ara no puc participar en les reunions tan activament com voldria però molt gustosament escric i apporto tot allò que es considera necessari. Darrerament m'encarrego de l'Editorial. Des de fa molt de temps, però, tinc una mena d'assignatura pendent: una secció fixa per als infants i joves a la revista, que m'agradaria molt ajudar a coordinar. Per què no ens feu arribar els vostres suggeriments i la muntem entre tots?

DOSSIER

TOSQUIJA

Sóc en Cisco Miró. Formo part de l'equip de redacció des de la seva creació. Sempre m'ha agradat col·laborar en les tasques culturals i participar de manera activa en la vida del poble i crec que aquest és un bon mitjà. La meua tasca o responsabilitat dins la revista és coordinar la secció "Ha estat notícia...", en la qual es recullen notícies aparegudes a la premsa i que fan referència al nostre municipi.

Jo sóc en Lluís Molins. Des del número 1 fins a l'actual, i ja en tenim 25, la meua aportació ha estat el tema de l'esport, bàsicament el futbol. M'encarrego d'aquesta secció tant pel que fa a la informació com a les fotografies. Els que us agrada i en sou seguidors, haureu gaudit de valent ja que fins i tot us he donat el pes i la talla dels vostres "ídols" locals. Per als que no els interessa, també és bo que de tant en tant conegueu el que passa en el camp del Vilobí ja que, per si no ho sabíeu, tenim

el millor club en la seva categoria. "Tot el camp és un clam, som la gent..." Visca el Vilobí CF!

La meua secció... ai, disculpeu! No m'he presentat: sóc l'Olga Moreno i, com anava dient, la secció que tinc al meu càrrec és la de "La Gaceta"...bé, vull dir "El poble viu", o sigui recollir els esdeveniments culturals, festius, d'esbarjo i socials. Encara no ens hem decidit a publicar les xafareries però estic segura que podria ser sucós i més d'un s'ho passaria molt bé. Formo part de l'equip de redacció de TOSQUIJA des del número 3.

I jo sóc en Joaquim Puigvert, el farmacèutic. Tots els que em coneixeu sabeu la gran afició que tinc per la fotografia. Això ha fet que col·laborés en la revista des del número 1. Aquesta tasca m'ha servit per fer un repàs als meus arxius i fer sortir a la llum part de la història de Vilobí. El meu espai habitual a TOSQUIJA és el "Paisatges a l'abast" on, amb un breu però meditat i moltes vegades nostàlgic

comentari, intento apropar-me al panorama que reproduïx la fotografia. També he fet diversos "Racó del rodamon".

Jo sóc la Mercè Rabinet. Les meves aficions són la literatura i la música. Vaig integrar-me a la redacció en el número 2 i l'espai que tenia estava relacionat amb els meus estudis de filologia i coneixement de la llengua. "Etimologia" va ser l'espai que durant uns quants números va fer-nos conèixer l'origen i significat dels noms dels pobles més propers. Actualment la meua aportació és la de divulgar l'obra dels nostres escriptors.

Em dic Albert Sala. Vaig incorporar-me a l'equip en els primers números aportant diferents col·laboracions. Igualment com en Puigvert, tinc una debilitat per la fotografia i entre tots dos compartim aquesta tasca d'il·lustrar la revista. Actualment i des de fa força números, el meu espai habitual és el de donar a conèixer un patrimoni històric, en

alguns casos a punt d'extingir-se, com és el dels castells.

A mi, per la meua feina, ben segur que tots em coneixeu. Sóc la secretària, bé, la Rosa Sanglas. Sóc, com la majoria de nosaltres, veterana de la redacció de TOSQUIJA. La meua tasca és força de coordinació entre la redacció i la impremta. No cal dir que la secció "Acords d'Ajuntament" és la que em toca. De totes maneres sempre que cal, col.laboro en espais del dossier i amb molt de gust, ja que les ordenances fiscals, les normatives municipals, els decrets, les aprovacions d'actes, les sessions, etc., tot i que reconec que són molt interessants, no tenen i suposo que ho compartireu-gaire atractiu.

Jo sóc la Dora Santamaria. No vaig participar en els inicis i creació de TOSQUIJA però m'hi vaig integrar en el número 7. No tinc una secció fixa i per tant la meua feina consisteix a aportar una o altra col.laboració, normalment en el dossier, encara que

de vegades també us he apallissat amb temes d'Història de l'Art, que és la meua debilitat i el que més conec.

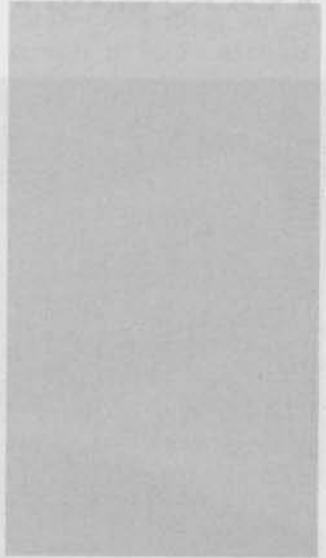

Sóc el més jove de l'equip, en Lluís Simon. Donada la meua situació d'estudiant no puc assistir a totes les reunions, però segueixo de prop la tasca dels meus companys i col.laboro amb el que cal. Tot i que no és la meua intenció, alguna vegada algú s'ha empenyat amb mi. Què hi farem! Hi ha gent molt susceptible. Vaig integrar-me a l'equip en el número 13 i sóc l'únic de Salitja. A veure si algú més s'hi anima!

Igual que passa amb la pàgina dels mots encreuats, jo també em presento al final. Ja heu endevinat qui sóc? Sí, la mateixa, la Carme de la farmàcia, millor dit la M.Carme Solà, i des del número 1 que intento fer-vos pensar, ni que sigui una vegada cada tres mesos. Eh que són difícils els meus mots encreuats? Algun dia donarem un premi al lector que ens presenti la solució dels

mots encreuats de TOSQUIJA. Res d'algun dia! Des d'ara mateix queda en peu l'oferta o el repte. Llegiu la pàgina d'entreteniments d'aquest número 25 de TOSQUIJA, llegiu, llegiu...

Doncs bé, ara ja ens coneixeu. Aquests tretze personatges som els qui, amb l'ajuda i col.laboració de molts altres, fem possible que cada trimestre, amb més o menys puntualitat, us arribi la Tosuija a les vostres bústies o a les vostres portes.

Creiem necessari agrair la feina de totes aquelles persones que en un o altre moment han format part de la redacció i que per raons diverses ho han hagut de deixar. També agraiem la col.laboració dels que han participat en la redacció d'algun número concret de la revista, els que han escrit cartes o els que s'han volgut expressar d'alguna manera. També agraiem les crítiques i els suggeriments que al llarg dels sis anys se'ns han fet. Per acabar, fem una crida a tots aquells que tinguin ganes d'ajudar-nos i de contribuir amb la seva aportació que TOSQUIJA sigui una realitat almenys 25 números més. Endavant!

**DORA
SANTAMARIA**

Si tinguéssim el temps i la curiositat necessària per tornar-nos a llegir els primers 24 números de la revista, descobriríem articles que, llegits amb la perspectiva actual, canvien completament el seu sentit. També hi descobriríem frases que en el seu moment no ens van dir gaire res però que avui ens farien força gràcia. El temps, les noves experiències i l'augment del coneixement canvien els significats de les coses o, potser, el que canvia és la nostra perspectiva. Només cal que continueu llegint per comprovar que això és cert.

Durant els 24 números, TOSQUIJA ha lloat moltes persones i associacions, i qui diu lloar vol dir deixar bé. Al número 2, en els retalls de premsa, concretament en un dels que llavors era el Punt Diari, hi ha el que en termes

REDESCOBRIR TOSQUIJA

clàssics es coneixerà d'aquí uns segles com l'Elegia al Pastisser Desconegut: "Els tosquigets han nascut de la mà d'un home que és capaç de fer-ne dotze quilos i regalarlos el dia de la presentació de la revista. Que col·labora desinteressadament amb els seus productes sempre que es porta a terme qualsevol activitat en el poble. Que se'n va a assajar els Pastorets a les nits durant dos mesos seguits i torna a la feina després, mentre tots els altres se'n van a dormir tranquil·lament, estalviant-se així hores de son que ningú no li paga. Pertot arreu n'hi deu haver, d'homes com en T. (...). N'hi deu haver però jo conec en T. i per això crec que es mereix un mínim reconeixement, ni que sigui en una columneta com aquesta". Ben bo que el va tenir, el reconeixement.

En la revista no hi ha hagut gaires polèmiques però les que hi ha hagut no han estat gens malament. I, si no, recordeu el que va dir un professor de l'escola en una carta en què criticava durament l'APA, al número 3: "Cada poble té l'escola que es mereix". La resposta no va trigar a arribar i després de despatxar-se a gust amb el professor, un representant de l'APA va acabar dient: "Segons qui escrigués el que tu has escrit de l'APA ens enfadaríem, saps?" (diria que pel contingut de la carta realment es van enfadar). "Vols dir que no fem massa coses pel teu gust? Si no, de què estàs ressentit?" Les preguntes ja no van tenir resposta.

Al número 4 es va iniciar una altra "polèmica" que sembla que per a alguns encara dura. Sota el sospitós i molt ben buscat títol de "Els de l'Esplai trepitgem Barcelona" en un article sobre un viatge a Barcelona es feien aquestes conclusions (i no vull ferir la sensibilitat de ningú): "1) Vam tornar els mateixos que havíem marxat i això pot considerarse, per tant, un èxit dels més sonats. 2) Barcelona està força plena de xaves però n'hi ha de prou simpàtics. 3) Un cap de setmana bé, però deu dies que no ens hi busquin". La conclusió, però, que va acabar amb la paciència d'algú va ser la darrera: "Els espàrrecs de Barcelona són una mica massa primis i escarransits". Un escrit tan ofensiu no es podia quedar sense resposta i en el següent número, una persona que signava com "Una xava trepitjada" responia així: "Sols quatre ratlles" (en va fer 25) "per felicitar els monitors de l'Esplai en haver triat la ciutat de Barcelona per practicar amb una espectacular dosi d'improvissació allò tan saludable com el seu trepig".

A la revista sempre hem informat de tot allò que es feia al poble i així al número 5 ho vam fer sobre les obres de la piscina de Vilobí, del consultori sanitari municipal i dels locals socials. Llàstima que ho féssim en el suplement satíric "Pedra Tosca". Avui dia aquelles informacions continuarien anant en suplement d'humor, i la veritat és que ja comencen a no tenir gràcia. Continuant amb el bon humor que caracterit-

za la revista, en el número 6 es feia aquest curiós estudi sobre les voreres: "Les voreres a Vilobí, no les fan servir. Les tenen, però per fer bonic, i és per això que no són mai iguals, a trossos primes primes, i a trossos gruixudotes (...). També hi posen fanals perquè sigui més difícil de passar-hi, i així la gent no les fa malbé".

Segurament hi ha moltes maneres per explicar un accident o incident de trànsit però fins al número 8 de TOSQUIJA ningú n'havia explicat cap així: "En Dani, que anava en bicicleta per ajudar-nos a portar cartrons, va ser envestit per una !???!!, que conduïa un quatre llaunes. La dona, en comptes de dir que el duria a la residència, va respondre: con esta carra-ca no vamos a llegar ni al puente del Oñar... o sea, que no te puedo llevar". I es va "cagar" amb tot el que trobava".

A l'editorial del número 9, sobre els 2000 habitants del municipi, el nostre alcalde deia: "De fet, té poca importància ser alguns més o alguns menys de dos mil. Però la tradició ens ha acostumat a celebrar, d'alguna

manera, l'arribada a un nombre rodó, sigui d'anys, de persones" (de números de TOSQUIJA) "o de qualsevol cosa". D'aquesta manera el nostre dossier d'aquest número queda completament justificat perquè: on s'ha vist un número més rodó que el 25?

Al número 13, coses de la maquetació, vam parlar del Parc Busch, que es podia instal·lar a Vilobí, i a la pàgina del costat, molt encertadament, hi vam posar un article titulat "Utopia teatral". Evidentment una cosa no porta l'altra però si t'ho mires bé el parc no va passar de ser això: una utopia.

I parlant d'utopies, en el número 16, des de l'escola, es va publicar un escrit que fa pensar en la situació que es viu actualment a una zona d'Europa per tothom coneguda. Deia així: "Una vegada en un país hi havia molta guerra. Aquell país era molt pobre i tots els habitants d'aquella contrada tenien mania al poble del costat. Per això es van posar a atacar-los amb tancs, míssils i tota mena d'armes. Al cap d'uns dies van venir uns periodistes que

volien saber moltes coses per poder-ho explicar a la televisió (...). Van fer les paus i ara en aquell país ja no hi ha pobres. I aquells tancs, els van pintar i els nens hi van construir tobogans. En els canons hi penjaren gronxadors, en els avions hi feren escoles, biblioteques; i van estar tots ben feliços. En aquell país no hi va haver mai més guerra". Tan de bo els nens poguessin decidir en matèria internacional.

A l'editorial del número 17 vam continuar posant més llaços d'amistat amb els barcelonins. "Com cada any haurem de preparar-nos per a la invasió de ciutadans barcelonins -més coneguts com a xaves-. Es veu que aquest cop la revista no es va vendre als quioscs de la rambla de la capital catalana ja que no vam rebre amenaces després de publicar un comentari tan ofensiu com aquest.

Al número 19 ens vam fer ressó del Concert del Desconcert. El que podria haver estat: "Pensem que en només tres dies i en un sol indret podríem gaudir de la presència de tots els grups de rock català, tan si és de rock dur, com heavy, com pagès, a més d'altres varietats folclòriques". I el que no va ser: "Fa pensar més que res en una comèdia".

Al número 21 algú proposava que la Teisa passés per Salitja. Per una vegada, i esperem que serveixi de precedent, ens han escoltat.

Abans d'acabar recordo que en un número, no sé quin, ens vam dignar posar una fe d'errors, i és que l'error s'ho mereixia. Resulta que per referir-nos a un bolet, en comptes de "Fal.lus", vam posar "Pal.lus". És a dir, hem tingut el dubtós honor de ser els primers que insultem un bolet.

17/85

Maig

				1	2				
3	4	5	6	7	8	9			
10	11	12	13	14	15	16			
17	18	19	20	21	22	23			
24	25	26	27	28	29	30			
31									

Juny

			1	2	3	4	5	6	
7	8	9	10	11	12	13			
14	15	16	17	18	19	20			
21	22	23	24	25	26	27			
28	29	30	31						

COL·LABORACIONS FORANES

Haver sortit 25 números de TOSQUIJA suposa més de 6 anys; en aquest interval de temps, a banda dels "pencaires" de sempre, les pàgines de TOSQUIJA han quedat obertes a col·laboracions de persones que, per la seva rellevància cultural, social, tècnica, etc., han fet que TOSQUIJA tingui més nivell i ressò. Tot seguit citem les més destacades, totes elles de persones de fora de Vilobí.

GENT, TERRA I BESTIAR A VILOBÍ, 1716-1718

Josep M. MARQUÈS

La gent, la terra i el bestiar a Vilobí, 1716-1718. Aquesta obra de Josep M. Marquès ofereix una visió detallada de la vida rural de Vilobí durant aquest període històric. El text està dividit en capítols que aborden diferents aspectes de la societat, l'economia i el medi ambient de l'època.

Josep M. Marquès, historiador. Núm. 1, pàg. 8
Gent, terra i bestiar a Vilobí 1716-1718

VIENYEN DE LES INTERFERÈNCIES A LA TALLA BARRICA

"CONEGUEM LA CROSA"

Enric MIRAMBELL i Xavier GASSIOT

Aquesta obra científica explica les interferències que es produeixen a la talla de la barriaca de Vilobí. Els autors, Enric Mirambell i Xavier Gassiot, presenten una anàlisi detallada dels processos geològics i tècnics involucrats en aquest tipus de treball.

Enric Mirambell i Xavier Gassiot, geòlegs, Lluís Motjé, naturalista. Josep M. Mallarach, geòleg i director del Parc Natural de la Garrotxa. Núm. 3, pàg. 12
Coneguem la Crosa

VIOLÈNCIA I SOCIETAT

Salomó MARQUÈS

Aquesta obra aborda el tema de la violència i el seu impacte a la societat. Salomó Marquès ofereix una anàlisi crítica i reflexiva sobre les causes i conseqüències de la violència, tant a nivell individual com social.

Salomó Marquès, de Justícia i Pau. Núm. 4, pàg. 15
Violència i societat

L'AEROPORT D'ARA I LES PERSPECTIVES DE FUTUR

Jerónimo ORELLANA

Aquesta obra discuteix l'estat actual de l'aeroport d'Onyar i les perspectives de futur. Jerónimo Orellana ofereix una anàlisi tècnica i econòmica dels projectes de desenvolupament i modernització de l'infraestructura aeroportuària.

Jerónimo Orellana, director del camp d'aviació. Núm. 7, pàg. 13
L'aeroport d'ara i les perspectives de futur

LA PREHISTÒRIA DE LA ZONA DE VILOBÍ D'ONYAR

Pere COMALADA i Josep RISSECH

Aquesta obra explora la prehistòria de la zona de Vilobí d'Onyar. Pere Comalada i Josep Rissech presenten els descobriments arqueològics i les interpretacions sobre la vida humana a la zona durant aquest període.

Pere Comalada i Josep Rissech, arqueòlegs. Núm. 8, pàg. 10
La prehistòria de la zona de Vilobí d'Onyar

FLORA I FAUNA DE L'ONYAR

Jaume VICENS

Aquesta obra descriu la flora i la fauna de la zona d'Onyar. Jaume Vicens ofereix una guia detallada dels organismes que habiten a la zona, incloent-hi descripcions i informació sobre el seu hàbitat i comportament.

Jaume Vicens, biòleg. Núm. 8, pàg. 15
Flora i fauna de Girona

LA CONTENCIÓ DE L'ONYAR VISTA DES DE GIRONA

Joan GAYA

Aquesta obra ofereix una perspectiva única de la contenció de l'Onyar des de Girona. Joan Gaya descriu les característiques geogràfiques i urbanístiques de la zona, així com les perspectives de desenvolupament i gestió del territori.

Joan Gaya, enginyer industrial. Núm. 8, pàg. 22
La contenció de l'Onyar vista des de Girona

TEATRE A CAN SAGRERA

Joan RIBAS

Aquesta obra parla del teatre a Can Sagrera. Joan Ribas descriu l'història i l'evolució del teatre a la zona, així com les característiques dels espectacles que s'hi representen.

Joan Ribas, director teatral. Núm. 13, pàg. 25
El fantasma de Vilobí

UTOPA TEATRAL

Guillem Terribas, llibreter. Núm.13, pàg.26

Utopia teatral

Guillem Terribas, llibreter. Núm.13, pàg.26

Utopia teatral

DE L'ECOLOGIA A L'ECOLOGISME

Jordi Moners, polític. Núm.19, pàg.21

El perquè de la independència

Francesc Camps, perit pagès. Núm.18, pàg.14

De l'ecologia a l'ecologisme

LA PROBLEMÀTICA MEDIAMBIENTAL

Jaume Vicens, biòleg. Núm.18, pàg.17

La problemàtica mediambiental

Jaume Vicens, biòleg. Núm.18, pàg.17

La problemàtica mediambiental

LA PRESERVACIÓ DE L'ENTORN NATURAL

Lluís Motjé, naturalista. Núm.18, pàg.22

La preservació de l'entorn natural

Lluís Motjé, naturalista. Núm.18, pàg.22

La preservació de l'entorn natural

EL PERQUÈ DE LA INDEPENDÈNCIA

Jordi Moners, polític. Núm.19, pàg.21

El perquè de la independència

Jordi Moners, polític. Núm.19, pàg.21

El perquè de la independència

LA NACIÓ DEL PODER

Francesc Ferrer, senador. Núm.19, pàg.24

La nació del poder

Francesc Ferrer, senador. Núm.19, pàg.24

La nació del poder

SÍ A LA CULTURA CATALANA

Carles Sapena, gestor cultural. Núm.20, pàg.18

Un nou model de premsa local?

Carles Sapena, gestor cultural. Núm.20, pàg.18

Un nou model de premsa local?

NACIONALISME I/O IMMIGRACIÓ

Sebastià Salellas, advocat. Núm.19, pàg.26

Nacionalisme i/o immigració

Sebastià Salellas, advocat. Núm.19, pàg.26

Nacionalisme i/o immigració

EL NACIONALISME I EL COMITÈ OLÍMPIC CATALÀ

Josep Micaló, delegat d'Esports de la Generalitat. Núm.19, pàg.29

El nacionalisme i el Comitè Olímpic Català

Josep Micaló, delegat d'Esports de la Generalitat. Núm.19, pàg.29

El nacionalisme i el Comitè Olímpic Català

UN NOU MODEL DE PREMSA LOCAL?

Carles Sapena, gestor cultural. Núm.20, pàg.18

Un nou model de premsa local?

Carles Sapena, gestor cultural. Núm.20, pàg.18

Un nou model de premsa local?

Sabem la nostra documentació

Josep M.T. Grau, historiadore. Núm.23, pàg.6

Salvem la nostra documentació

Josep M.T. Grau, historiadore. Núm.23, pàg.6

Salvem la nostra documentació

FELICITACIÓ DE JOAQUIM NADAL

Joaquim Nadal, alcalde de Girona. Núm.22, pàg.5

Radio Nacional d'Espanya, gravació de 5 hores de goigs

Felicitació de Josep M. Mallarach. Núm.12, pàg.5

Felicitació de Joaquim Nadal, alcalde de Girona. Núm.22, pàg.5

Radio Nacional d'Espanya, gravació de 5 hores de goigs

S'ha comptat amb la presència de Toni Strubel i Trueta i en Ramon Pernau en el debat-taula rodona dels nacionalismes, i amb Joan Carreras i Péra, llicenciat i bon coneixedor de la premsa catalana, que féu de moderador, i sobretot va fer la presentació i ens va donar coratge en el naixement de TOSQUJA el maig de 1987.

Adoneu-vos que la qualitat i categoria de les col·laboracions és ampla i notable. També caldria citar la col·laboració de moltes persones i institucions de Vilobí, i seria una enumeració llarga ja que en són moltes. A tots ple-gats, moltes mercès.

I nosaltres, ja des d'ara, ens posem a treballar per arribar al número 50.

FORA DEL PAPER: ACTIVITATS PAREL·LELES

Moltes altres activitats han nascut a partir de les hores gastades els dilluns en preparar els dossiers.

Una mena d'insatisfacció de no saber o no poder escriure tot el que havíem parlat ens ha portat a organitzar una sèrie d'activitats que complementessin alguns temes que per la seva complexitat o per la seva importància volíem que també arribessin d'altres maneres als nostres lectors.

Aquesta fou la pretensió quan es va fer una celebració per presentar el primer número de la revista, presentar el nom de TOSQUIJA, regar amb cava els nou estrenats "tosquistes" i demanar a en Joan Carreras que ens parlés de la importància de la premsa comarcal.

El dossier "La Crosa" bé es mereixia un acte solemne. S'organitzà una taula rodona amb especialistes sobre el tema i, a més, es va editar i distribuir el pòster de la Crosa.

La pau és un tema que per més que en parlem mai estarem prou sensibilitzats. Per incidir-hi una mica més

es va organitzar una conferència parlant de violència i societat a la biblioteca de l'escola.

Des de feia temps teníem curiositat per saber com era i com eren el poble i els habitants de Vilobí del Penedés. Una sortida amb cotxes ens va acostar a una comunitat molt semblant a la nostra, amb dos equips de futbol que porten la mateixa samarreta i dos alcaldes que tenen el mateix nom.

Una de les referències constants quan es parla de Vilobí és sens dubte l'aeroport. Una exposició retrospectiva i actual amb fotografies, diaris, banderoles, bitllets i tota mena d'estrís ens mostrava el que va ser, el que és i el que podria arribar a ser.

El tema dels nacionalismes va reunir en una taula rodona diferents representants de partits polítics que ens van mostrar les diferents posicions entorn del tema.

La festa major també ha estat un motiu de sortir dels fulls de paper de la revista, amb exposicions que d'una manera o altra responien a idees, inquietuds

o dossiers treballats per l'equip de redacció.

Així es va organitzar "El racó del maniàtic", exposició en la qual la participació dels veïns que tenien coses curioses per ensenyar fou l'objectiu.

Els oficis va ser el tema d'una altra exposició en la que també fou fonamental la participació dels veïns aportant les eines del record.

"Art i artistes" va aplegar una petita mostra d'aquelles persones que treballen en el món de l'art i que viuen o es troben vinculades al nostre municipi.

Retrobant el passat a "Imatges d'abans", no vàrem poder donar cabuda a tantes fotografies i l'exposició va permetre que tothom pogués visionar totes les imatges.

I finalment, no ens oblidéssim, en aquest apartat d'activitats paral·leles a la revista, de la famosa enganxina "Jo lleigeixo TOSQUIJA" que podem veure clavada als vidres de molts cotxes del nostre municipi.

Sí. Una eina bona per llaurar el camp de la informació local. Durant la meua darrera visita a Itàlia -concretament a Milà, per assistir a la "Borsa Internacional de Turisme"- vaig tenir ocasió de parlar amb el Gianni Morassi, un conegut

Li vaig donar la raó. Les palpitations del món podem trobar-les a "La Vanguardia"; les de Catalunya, a la premsa gironina, a l'"Avui"... Però allà on comença de debó el nostre interès i la nostra pròpia història amb nom i

mes, tan humanes, que fàcilment ens hi assimilem i en fem carn de la nostra pròpia carn ciutadana.

El poble de Vilobí d'Onyar -com tants pobles del nostre país- té la sort de comptar amb una publicació com TOSQUIJA capaç de recollir els batecs de la seva ànima col·lectiva. Una publicació que compta avui amb un gruix de vint-i-cinc números, que per a la mitjana de vida de les nostres publicacions locals, li representa l'entrada a la majoria d'edat. No és fàcil -ho sé per experiència- posar en lletra impresa les petites coses de cada dia, que són de debó les que forgen la història. No és fàcil, però és engrescador. Quan se celebren els vint-i-cinc números, és per anar cap als cinquanta, no en dubteu. En la presentació del primer número deiem que l'important no era treure'l al carrer, sinó continuar-lo. Més enllà del número cinc, i el vuit, i el deu.

Arribar al número vint-i-cinc és més que una anècdota. És la manifestació d'un compromís de TOSQUIJA envers el poble de Vilobí, i un testimoni que amb esforç i voluntat les coses es poden fer anar endavant. El número vint-i-cinc és important, molt important. Per començar de mirar enrere, amb perspectiva històrica. I com un esperó, dinàmic cap endavant.

**JOAN
CARRERAS I PÉRA**

El nostre director oferint el pastís del vint-i-cinquè número a tot l'equip.

periodista llombard. I m'explicà la importància que els informatius locals tenen avui al seu país.

"—La premsa que té futur és de dos tipus -em digué-. La que s'adreça a les grans masses, amb corresponsals a tot arreu, informació general i especialitzada i amb tots els mitjans que la tècnica d'avui posa a l'abast de la humanitat, i la premsa local i comarcal. La que ens portarà l'anècdota del veí que coneixem, ens explicarà les trifulgues de l'ajuntament, les martingales de l'esport local, les petites tradicions populars... El que jo en dic la cultura de cada dia, les palpitations del meu entorn, tant si és d'un poble, com una vila gran o una ciutat petita".

cognoms, en convivència amb altres persones -també amb nom i cognoms- és al meu lloc habitual de residència, entre els diferents cercles de familiars, amics i coneguts, en la vida social -d'esplai i de lleure-, en la vida cultural, en les entitats cíviques del meu poble, en les institucions que són dipositàries de la història de cadascun dels seus membres. Penso en l'Ajuntament on se'ns va inscriure com a ciutadans d'un país, en l'escola on aprenguérem les primeres lletres, en la parròquia, en els centres esportius i culturals...

Encara que no en siguem fills, aquestes estructures bàsiques de convivència són tan ínti-

Cursets

Activitats

Cursos al municipi

Durant tot el trimestre anterior, s'han realitzat una sèrie de cursos perquè tothom pogués apuntar-se a allò que més li agrada.

Durant els mesos de gener, febrer i març, els amants de l'art culinari van poder esplaiar-se fent receptes de tot tipus i realitzant-les de la manera més tradicional fins a l'adaptació dels plats a les noves tècniques d'avui dia. La professora del curs de cuina va ser la Montserrat Ruscalleda i el laboratori de les escoles fou el lloc on van realitzar els assajos i experiments.

També els incondicionals dels balls de saló van tenir la seva oportunitat d'aprenentatge i perfeccionament en aquest inici del 1993, practicant passos dobles, tangos, etc.

Val a dir que com a cloenda d'ambdós cursos, es va fer una festa comuna on els cuiners van aportar la seva experiència en la realització de diferents plats i els balladors ens van deixar bocabadats amb els seus passos i girs.

Els balls no van acabar-se amb els de saló sinó que també es va tenir l'opció d'aprendre a ballar sardanes. Considero molt encertada aquesta iniciativa, ja que d'un temps ençà la gent no està gaire il·lusionada a mantenir aquesta tradició tan bonica com és la dansa de Catalunya per excel·lència. Els professors foren en Pere Prat i la M.Carme Deulofeu.

En arribar les primeres calors del mes de juny, el curs de gimnàstica per a adults ha acabat les seves sessions fins a la propera tardor. Encara que en aquests darrers anys només hi han participat dones, s'espera que els nois i no tan nois s'animin i el proper curs hi hagi representació masculina. No

us ho perdeu, que val la pena tenir la màquina corporal en condicions i en forma! Del tipus de gimnàstica que s'hi fa us en parlarem a la propera TOSQUIJA.

Finalment, es va realitzar un curs d'iniciació teòrico-pràctica a la tècnica de la fotografia de la mà d'en Joaquim Puigvert. En el número anterior de TOSQUIJA ja manifestàvem el desig que el curs que en Puigvert feia a Girona es pogués fer a Vilobí, i el "somni" s'ha pogut fer realitat. Des del 16 d'abril que veiem algun conegut darrera la seva màquina intentant captar per a la posteritat els millors moments que es viuen al poble.

Si creieu que tots aquests cursos són interessants per a vosaltres, estigueu a l'aguait, ja que normalment s'anuncien amb antel·lació a totes les botigues de Vilobí i s'hi indiquen: la durada, condicions, termini de matrícula, professors, preu... No us adormiu i apunteu-vos als propers cursos!

Homenatge **Activitats**

Homenatge a en Puigvert

El dissabte 17 d'abril d'enguany va inaugurar-se l'exposició de fotografies d'en Joaquim Puigvert a la sala d'exposicions de l'Ajuntament, on es podien veure representativament les etapes per les quals ha anat passant aquest artista.

Seguidament, a les 10 del vespre, a l'església parroquial de Sant Esteve, es va celebrar un concert en homenatge a en Puigvert, de la mà de l'Orquestra de Cambra de l'Empordà i de la soprano Maite Mer.

L'Orquestra de Cambra de l'Empordà és una formació estable i professional, fundada l'any 1989. Compta amb el suport de diverses institucions. El seu repertori abasta des de la música barroca a la contemporània, tenint una especial atenció per les obres dels compositors catalans. A més, ha realitzat gravacions per a RNE, Catalunya Ràdio, Catalunya Música i TV3. D'ençà de la seva presentació ha actuat als principals festivals de música arreu de Catalunya i ha portat a terme diverses gires per Espanya i l'estranger. Ha col·laborat amb solistes de gran renom tan nacionals com internacionals. Ha estat dirigida per prestigiosos directors, però el seu director titular és, des de la seva fundació, Carles Coll. L'any 1992 la Generalitat de Catalunya li va concedir el Premi Nacional de Música en l'apartat d'interpret de música clàssica.

La Maite Mer i Santamaria neix a La Bisbal d'Empordà el novembre de 1972. Als 6 anys, inicia els estudis de música: solfeig i piano. Als quinze anys comença els estudis de cant amb la soprano Chantal Botanch. S'examina com a alumna lliure al Conservatori del Liceu de Barcelona i obté la qualificació d'excel·lent.

Actualment estudia sisè curs de la carrera de cant amb la soprano Carme Bustamante. Paral·lelament, realitza els estudis d'harmonia, i la carrera d'Història de l'Art a la Universitat de Girona.

Ha participat en diversos cursos i ha col·laborat amb l'Orquestra de Girona en algunes actuacions i ha participat també en els Pòdiums Musicals organitzats per Joventuts Musicals de Girona.

Ha realitzat alguns concerts i audicions i també forma part de la recent Companyia Opera Menage.

Actualment resideix a Vilobí d'Onyar.

També degut a la celebració del 65è aniversari d'en Joaquim Puigvert, el Ple de l'Ajuntament del municipi va oferir un sopar, el divendres 14 de maig, per reconèixer la tasca humana i artística que ha aportat als nostres pobles.

Agroquímics SALVI

VILOBÍ D'ONYAR

Activitats

Exposició del Consell Comarcal

Del dia 9 al 12 d'abril, va haver-hi als baixos de l'Ajuntament l'exposició del Consell Comarcal de la Selva, amb un recull de tots els pobles selvatans que podíem identificar amb fotografies de cadascun. També hi havia una mostra de l'artesanía d'aquestes contrades, dels productes de la terra i dels productes elaborats, dels boscos i de la seva composició vegetal, dels minerals que trobem a la comarca, de la nostra gastronomia...

Si no vàreu ser a temps de veure-la a Vilobí, donat que és una exposició itinerant, podeu anar-la a visitar a qualsevol altre poble de la comarca.

Concurs de tractoristes

Aquest any el concurs s'ha realitzat a Cassà de la Selva. Val a dir que la segona posició fou per a en Lluís

C/ Sant Narcís, 10
17185 VILOBÍ D'ONYAR
Tel. 473335

CAL FRARE 4741 73
SANT DALMAI Tels. 4732 36

Salvi i la tercera per a en Ponç Marquès, en la modalitat d'arada fixa. Ambdós premiats són de Vilobí d'Onyar.

En Miquel Salavedra, de Sant Dalmai, va participar en la modalitat d'arada reversible, però en aquesta ocasió no va tenir gaire fortuna.

En Narcís Vicens, de Vilamarí, i en Jordi Sitges, de Cassà de la Selva, van guanyar el 25è Concurs Provincial de Tractoristes en les modalitats d'arada fixa i d'arada reversible respectivament.

Els dos primers classificats en cadascuna de les modalitats representaran les comarques gironines en el pròxim campionat de l'Estat, que tindrà lloc el setembre pròxim a Albacete.

Bernat Miró i Guillamí, campió de Catalunya de 2a categoria d'Esquí Alpí

El passat mes de març van tenir lloc a Portainé els campionats de Catalunya de 2a categoria d'Esquí Alpí. Van participar-hi un total de 200 esquiadors en les categories gegant i slalom. Qui coneix personalment en Bernat Miró, un jove veí del nostre municipi, o qui va llegir els diaris en el seu moment, segurament ja sap la notícia: en Bernat va ser el primer classificat a l'slalom juvenil masculí. Des de les pàgines de TOSQUIJA volem felicitar-lo ben sincerament i encoratjar-lo a continuar baixant amb tanta seguretat i èxit els blancs pendents de les nostres muntanyes.

Albert Bagué, de Sant Dalmai, campió d'Espanya d'Esquí Alpí de Disminuïts Físics

Encara que en aquestes contrades el "pic" més alt sigui el de Sant Llop, d'esquiadors en tenim més d'un. L'Albert Bagué de Sant Dalmai és, des de fa temps, un apassionat de l'esquí. Per això, el 29 i 30 de març d'enguany va decidir participar en els VII Campionats d'Espanya d'Esquí Alpí de Disminuïts Físics, que va tenir lloc a Baqueira Beret, i ho va fer amb una certa gosadia ja que hi va anar per lliure, sense pertànyer a cap equip.

Campions d'esquí **Activitats**

L'esquí alpí té tres modalitats: super-gegant, gegant i slalom. Hi ha un campió de cadascuna de les modalitats i un campió absolut fent la mitja de les tres. En aquesta ocasió van dividir les classificacions en set categories de minusvalies físiques diferents. Els participants foren vint-i-vuit d'arreu d'Espanya, alguns dels quals ja havien participat a les anteriors Olimpíades. Fora de concurs participaven dos francesos, un dels quals és el campió olímpic i absolut de França.

L'Albert va participar per primera vegada en aquest campionat. El dilluns 29 es va fer la primera prova (la super-gegant) i quasi sense tenir ni temps de provar els esquís, cedits per esports Naves, va guanyar-la amb un temps de 53 segons 33 centèsimes, proclamant-se campió d'Espanya d'aquesta modalitat. Fora de la competició, el campió francès va fer el millor temps amb 2 segons menys que l'Albert. El tercer millor temps fou d'en Ramon Bailén, de Madrid, campió de l'any 1992, amb 57 segons 40 centèsimes.

Seguidament i després de canviar el traçat de la Pista de l'Estadi, va començar la segona prova (el gegant). Malauradament per a l'Albert, quan ja arribava cap al final de la cursa va saltar-se una porta i va entrabancar-se amb la següent, caient rodolant uns 30 o 40 metres, amb la mala fortuna de lesionar-se el genoll dret i ocasionar-se contusions per tot el cos. Al cap de quinze dies del campionat, el President de les Federacions Catalana i Espanyola d'Esports per a Minusvàlids va portar-li personalment a Sant Dalmai la medalla que no havia pogut recollir el dia de la seva victòria.

Malgrat tot, l'Albert espera tornar a esquiar la pròxima temporada i li agradaria que el seleccionessin per anar als Jocs Paralímpics a Noruega l'any vinent.

Narcís Virulés, distingit amb la medalla President Macià

El departament de Treball de la Generalitat ha guardonat set gironins amb la medalla President Macià, que es concedeix a treballadors i empresaris que s'hagin destacat per la seva dedicació al treball i per la seva constància. En total són 35 professionals d'arreu de Catalunya que van rebre el guardó el 30 de juny.

Entre aquests gironins hi ha Narcís Virulés, nascut a Vilobí d'Onyar. És reparador d'automòbils, empresari i petit fabricant de recanvis i, a més, ha col.laborat en la creació de la Federació Catalana de tallers; també ha estat pèrit taxador oficial de companyies d'assegurances.

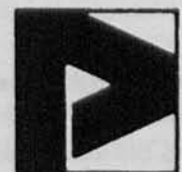
Bateig dels nous gegants

El passat dissabte 22 de maig, el nostre poble va festejar el bateig del nou Sol i de la nova Lluna. Com tots ja sabeu, els nostres gegants surten de la normalitat donat que no són els típics reis sinó que tenim l'astre rei i el satèl.lit més carismàtic. Tant el sol com la lluna representen molt per als humans: el sol és font de vida i la lluna és font d'inspiració. El disseny dels gegants nous és obra del vilobinenc Josep Pujol i Coll.

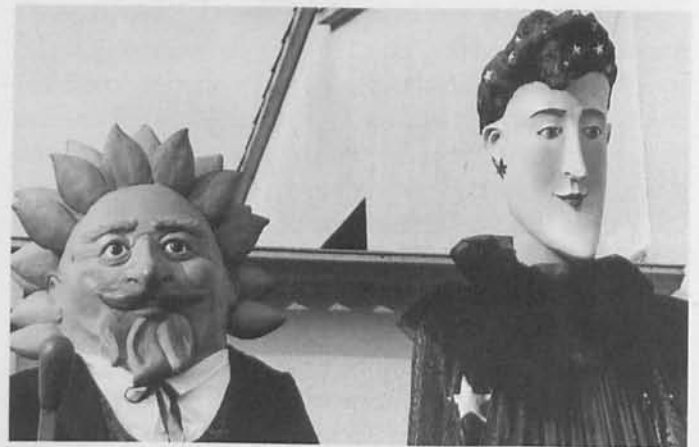
La festa va començar amb una cercavila, amb les colles geganteres de Riudarenes, Bescanó i Vilobí. Gegants, capgrossos i músics van anar desfilant pels carrers de la vila. El ball i la gresca foren la principal motivació dels participants.

Arribant a la plaça Nova, els batlles de Riudarenes, Vidreres, Bescanó i Vilobí, el president de la Diputació i el Delegat del Govern els esperaven des del balcó de l'Ajuntament. Cadascú va fer un petit parlament escaient amb la festa però els de baix estant no vam poder

**BANCO
POPULAR
ESPAÑOL**

Gegants i tosquiets **Activitats**

assabentar-nos gaire bé del que ens estaven dient degut a les deficiències tècniques de l'aparell de so.

Els padrins dels nostres gegants foren el senyor Arnau i el senyor Soy, que encoratjaven les colles a continuar amb la seva tasca de difusió cultural. Felicitem des de TOSQUIJA la colla de vilobinencs que han promogut aquesta iniciativa i els recolzem perquè mostrin en les pròximes trobades arreu on vagin l'originalitat dels nostres gegants.

Amb una certa recança, també acomiadem els gegants originaris ja que, malgrat que eren fets un xic rudimentaris, no podem oblidar que gràcies a aquesta primera idea, han pogut fructificar els nous gegants.

L'endemà, diumenge, el Sol i la Lluna ja van participar en la trobada de colles geganteres de les comarques gironines de Bescanó. Més de setanta parelles de gegants van ser els protagonistes d'aquesta jornada.

Beats Salvador i Sebastià

Està previst celebrar un acte d'homenatge als Beats Màrtirs el 15 d'agost vinent (la festa litúrgica seria el 13, però és feiner). Es posaran unes imatges, es cantaran els goigs fets en honor d'ells i està previst comptar amb la presència dels familiars directes, que fa pocs dies van ser a Vilobí. També és possible que ja hi hagi posada la placa al·lusiva en el lloc de naixement de Sebastià Riera, a l'estil de la d'en Salvador Pigem. Naturalment, tothom hi queda convidat.

Motos antigues

Per la Festa Major passada, ja es va veure que hi ha persones a Vilobí que es dediquen a l'art de conservar, refer i restaurar motos antigues, que ben mirat no són tan antigues,

però que ja no en queden gaires. Una mostra n'és en Joan Puig que amb la seva Ossa 125-A, una Ossa negra que en dèiem, una "palillo" que en diuen els aficionats, en una concentració de motos d'època feta a Bescanó el passat 2 de maig va obtenir un premi per la fidelitat, qualitat i perfecció en la restauració. Des de TOSQUIJA ens n'alegrem, l'encoratgem i li desitgem sort en aquest tipus d'activitat, que és alhora la preservació d'una part de la història de moltes persones: la motorització dels anys 50/60.

Els "tosquiets" compleixen 25 trimestres

En aquest número de TOSQUIJA, que en celebrem els 25 exemplars, és de justícia assenyalar i celebrar també l'aparició dels "tosquiets"; i és que la sortida de les dues coses va anar alhora. Tal volta en Toni i la Maria, inventors dels "tosquiets", ho haurien de celebrar fent un monumental "tosquiàs", i és que el "tosquiòl" ja l'hem fet, els nens del col·legi fan la "Tosquieta". Com veieu, la cosa de la "tosca" té el seu ambient. El més escaient deu ser llegir aquest número de TOSQUIJA i anar assaborint una capsa de "tosquiets". Fins i tot havíem pensat regalar-ne un en cada revista a l'estil dels dominicals dels diaris, que sempre afegeixen coses. Però, ben mirat, que tothom s'ho munti a la seva manera, que ja fa sis anys de la creació de la galeta típica de Vilobí: el "tosquièl".

Neteja de la Crosa

Númers enrera, s'havia parlat d'un Pla Especial de Protecció de la Crosa i ja es va informar de la seva inclusió en el PEIN, que ara s'ha desencallat temps després d'haver-se redactat. De moment, s'han netejat els abocadors incontrolats

BISBAT DE GIRONA

19 d'abril de 1993

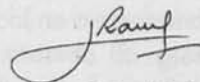
Poble Català, 12
17004 - GIRONA
Telèfon 20 19 58
Fax 20 18 35ASSOCIACIÓ DE PARES
"LES FONTS".
c/ Sant Galderic, s/n.
17184 - SALITJA
(La Selva)

Distingit Sr. Lluís Güell, Director de l'Associació,
Que Déu el guardi. El dia 5 dels presents vam rebre una carta signada per vostè mateix, sense data, en la que s'interessaven per la cessió d' "Els Delmes", propietat de la Parròquia, a fi que aqueixa benemèrita Associació pogués desenvolupar-hi tota una sèrie d'activitats que li són pròpies. Seguint el camí que vostè mateix ens marca en el sentit de valorar com cal la seva proposta, després d'estudiar-la detalladament, lamento haver de comunicar-li que la Junta Diocesana de Cases Rectorals, que és l'Organisme del Bisbat que analitza aquesta mena de sollicituds, no pot atendre la seva petició ja que hi ha altres projectes en perspectiva per a aquests locals.

Atentament el salut

BISBAT
DE GIRONA
DEPARTAMENT
D'IMMOBLES

Mn. Josep Ramírez i Carles,
Delegat Diocesà del Departament
d'Immòbles del Bisbat de Girona.

dels voltants. Aviat es veuran les solucions administratives que calguin, de manera que quedin clarificades per a tothom, sense que ningú hagi de patir per camins, urbanitzacions o altres estralls que s'havien provat d'instal·lar-hi.

Activitats de l'Esplai

El grup de l'Esplai ha previst per aquest estiu 1993 un seguit d'activitats múltiples i variades per als més joves del poble:

Mes de juny

Ruta pels Pirineus durant set dies per a nois i noies a partir de 14 anys. Hi haurà 16 places.

Mes de juliol

Colònies del 4 a l'11 de juliol per a nens i nenes de 6 a 10 anys. El lloc on aniran és Sant Miquel de Campmajor. Hi haurà 30 places.

Acampada per a nois i noies de 10 a 14 anys, del 14 al 23 d'aquest mes, a Arbúcies. Les places també seran 30.

Camp de treball a Vilobí per als majors de 14 anys, del 26 al 30 de juliol.

Durant els mesos de juliol i agost hi haurà casal de 4 a 8 de la tarda, sempre que s'omplin les places mínimes (15). Al casal poden anar-hi nens i nenes d'edats compreses entre 6 i 12 anys.

Mes d'agost

Ruta a Mallorca en bicicleta dels dies 6 al 13 d'agost per a nois i noies a partir de 14 anys (16 places).

Aquestes activitats podran canviar-se totalment o parcial. Per a tots aquells que estigueu interessats, hi haurà cartells informatius més detallats i concrets on també s'indicaran els terminis de les inscripcions.

XVI Concurs de Cançó de Salitja

La Comissió de Festes de Salitja ha publicat ja les bases del XVI Concurs de Cançó de Salitja, que se celebrarà el 15 d'agost a la plaça del poble. En el concurs hi podran participar cantants o grups de més de 14 anys que hauran d'interpretar un tema en català. Tots els que s'hi vulguin apuntar hauran de gravar la cançó en una cinta i presentar la lletra. El termini d'inscripció s'acabarà el 17 de juliol. Si voleu més informació o impresos sobre la inscripció, podeu trucar als números de telèfon 47 30 29 o 47 32 96, o passar-vos per la carnisseria de Salitja.

Carta del Bisbat de Girona a l'Associació de Pares "Les Fonts" de Salitja

L'Associació de Pares "Les Fonts" de Salitja va demanar al Bisbat de Girona la cessió d'uns locals de la rectoria del poble per utilitzar-lo com espai cultural i d'oci per al poble. Aquesta en va ser la resposta:

"Associació de Pares "Les Fonts"
Carrer Sant Galderic, s/n
17184 Salitja
(La Selva)

Distingit Sr. Lluís Güell, Director de l'Associació,

Que Déu el guardi. El dia 5 dels presents vam rebre una carta signada per vostè mateix, sense data, en la que s'interessaven per la cessió d'"Els Delmes", propietat de la Parròquia, a fi que aqueixa benemèrita Associació pogués desenvolupar-hi tota una sèrie d'activitats que li són pròpies. Seguint el camí que vostè mateix ens marca en el sentit de valorar com cal la seva proposta, després d'estudiar-la detalladament, lamento haver de comunicar-li que la Junta Diocesana de Cases Rectorals, que és l'Organisme del Bisbat que analitza aquesta mena de sollicituds, no pot atendre la seva petició ja que hi ha altres projectes en perspectiva per a aquests locals.

Atentament el salut

Mn. Josep Ramírez i Carles,

Delegat Diocesà del Departament d'Immòbles del Bisbat de Girona".

OLGA MORENO
LUÍS BALL-LLOSERA
LUÍS SIMON

Ha estat notícia...

17 d'abril.- Amb motiu de la jubilació del farmacèutic, Joaquim Puigvert, l'Orquestra de Cambra de l'Empordà fa un concert a Vilobí. Maite Mer i Santamaria, una jove soprano de La Bisbal i que actualment viu a Vilobí, debuta davant els seus nous convilatans acompanyada de l'Orquestra per afegir-se a l'homenatge a en Joaquim Puigvert.

14 de maig.- El consistori de Vilobí recull la petició d'una vintena de veïns de Salitja i demana a la Direcció General de Transports i al Delegat de la Generalitat que l'autobús de la Teisa passi pel poble de Salitja.

23 de maig.- Presenten els nous gegants de Vilobí. Xavier Soy i Josep Arnau en són els padrins.

La Colla Gegantera de Vilobí d'Onyar va presentar els dos nous gegants que substituiran els que hi havia fins ara, que es van construir l'any 1987. Les dues figures noves, finançades per l'Ajuntament, han costat unes 800.000 PTA i pesen 35 quilos el gegant i 27 la gegantessa. La substitució dels gegants vells per aquests nous respon a la qualitat i la creativitat del seu disseny. Han estat fets al taller de construcció de gegants de David Ventura, a Navata. Segons va explicar Manel Cardellach, creador i artífex dels primers gegants del poble, la finalitat de construir aquestes dues figures era retre un petit homenatge a la principal activitat del poble: l'agricultura.

Aquesta era, resumida, la notícia que sortia a la premsa l'endemà de la presentació dels gegants. Potser caldria afegir que l'acte va ser seguit per un gran nombre de públic que va participar a la plantada i a la cercavila i que, molt pacient i educat, va escoltar els parlaments que les autoritats van dirigir-los des del balcó de l'Ajuntament, uns parlaments que amb prou feines es van entendre per culpa de les deficiències de so. Des de la plaça, els comentaris més generals entre els assistents que contemplaven el balcó eren: "Quantes autoritats!" i "On són les dones d'aquest poble?" Perquè, d'autoritats, moltíssimes, i de dones al balcó, ni una.

Abril-maig.- Dos fets han acaparat l'atenció dels lectors en aquests dos mesos: d'una banda, l'aeroport i, d'altra, l'Eix Transversal.

— **Aeroport.** La boira a l'aeroport de Barcelona ha jugat a favor del nostre aeroport (9 i 10 d'abril) obligant a desviar vuit vols al Girona-Costa Brava, però ha jugat amb delicadesa no obligant a desviar tots els vols previstos, fet que hauria col·lapsat les instal·lacions de Vilobí.

Tres fets han donat protagonisme a l'aeroport i han

obligat a posar en funcionament uns serveis rovellats per la inactivitat obligada de l'hivern.

24 d'abril.- La participació en la II Descarregada d'Antiquaris, que es va fer a l'aeroport, va ser tot un èxit, fins i tot el temps hi va acompanyar, a diferència de la primera edició en què va ploure tot el dia.

18 de maig.- Un pilot aterra amb una avioneta avariada en un camp proper a l'aeroport de Girona.

Una avioneta de nacionalitat alemanya va fer un aterratge d'emergència en un camp al costat de l'aeroport quan es dirigia a Palma de Mallorca. La causa de l'accident va ser una fallada en el magneto del motor que la va obligar a volar sense motor. L'aterratge va ser perfecte i els tripulants no van patir cap ferida.

És llàstima que el protagonisme de l'aeroport vingui donat per aquests fets esporàdics i per les notícies contradictòries de vols que avui s'anuncien i demà es contradiuen, donant raó al que el grup de rock de Vilobí ha batejat com a "Aeroport Fantasma".

12 de maig.- L'aeroport de Girona estrenarà demà un vol directe amb Palma de Mallorca.

13 de maig.- El vol ha estat cancel·lat per falta de passatgers.

18 de maig.- Una companyia portuguesa posa en marxa un vol Madrid-Girona el juny.

28 de maig.- Euroair diu que no farà el vol de Girona a Madrid perquè no li han donat el permís.

La campanya electoral també ha incidit en el tema de l'aeroport en el primer debat dels candidats gironins (18 de maig). Fer volar coloms no costa gens i menys dins una campanya electoral.

— **L'Eix Transversal.** El camí de l'Eix és tan tortuós que és difícil fins i tot donar una versió objectiva i entenedora.

Canvis de traçat sense explicar els motius.

Al·legacions d'uns veïns que veuen perjudicats els seus interessos. Acusacions a membres de govern que pretenien en bé personal a l'hora de fer al·legacions.

Negació que el traçat de l'Eix obeeixi a interessos de regidors de Vilobí.

Contenciós administratiu que paralitza les obres.

Contenciós que insta als dotze veïns a rectificar públicament les seves declaracions.

Acords d'Ajuntament

PLENS ORDINARIS

dels dies 25 de març i 29 d'abril de 1993

Temes ordinaris

Atorgament de subvenció per import de 50.000 PTA a l'Institut d'Ensenyament Secundari de Santa Coloma de Farners per suport al finançament d'activitats culturals.

Sol.licitud de subvenció al Consell Comarcal de La Selva, per import de 1.000.000 PTA, per al finançament de l'arranjament de camins municipals, el pressupost anual del qual es calcula en 4.000.000 PTA.

Sol.licitud de subvenció de 1.000.000 PTA al Departament de Justícia per equipar informàticament l'oficina del Jutjat de Pau.

Factures aprovades

Aprovació de factures per import de 1.738.586 PTA el mes de març i de 2.060.244 el mes d'abril.

Obres

Atorgació de les llicències següents:

A Miquel Bagué per reforma i ampliació d'habitatge al carrer Sant Llop, 4, de Sant Dalmaí.

A Lluís Pujol i Pagès per la construcció de dos blocs de 3 habitatges cadascun al carrer Santa Margarida de Vilobí.

A Enher per instal·lació de xarxa subterrània de baixa tensió a Sant Dalmaí.

A Josep Rich i Bosch per obres d'enderroc al carrer Sant Esteve, 1 i 3, de Vilobí.

Adquisicions

Adquisició de mobiliari per a les oficines municipals a Oficina i Arxiu, amb un pressupost de 374.123 PTA.

Adquisició de material informàtic per ampliació de la xarxa informàtica municipal a Carrie & Command Systems S.L., per import de 382.720 PTA.

Contractació de la construcció d'una parella de gegants, Senyor Sol i Senyora Lluna, per al municipi, encarregada a Ventura i Hosta Cartons de Navata amb un pressupost de 816.500 PTA.

Adquisició de senyals de trànsit i de papereres a l'empresa Comunicar per import de 458.102 PTA.

Altres temes

Convocatòria de concurs públic per a l'obra de "Clausura de l'abocador municipal". El pressupost de licitació és de 10.110.974 PTA, de les quals 4.500.000 seran finançades pel Departament de Medi Ambient.

S'aprova provisionalment la modificació puntual de les

Normes Subsidiàries pel que fa a l'edificació de garatges en sòl urbà després que durant el termini d'exposició pública no hi ha hagut reclamacions, i s'acorda la seva tramesa a la Comissió d'Urbanisme perquè procedeixi a l'aprovació definitiva si és escaient.

S'acorda encarregar a l'arquitecte Isabel Miquel, pel preu de 386.676 PTA, el projecte de reparcel·lació del sector de la unitat d'actuació núm. 1 de Vilobí (confrontant amb els carrers Joan Maragall i Pere Antoni), d'acord amb la proposta aprovada per la Comissió d'Urbanisme de Girona amb data 3 de febrer.

S'aprova definitivament el projecte d'urbanització de la Plaça de la Crosa, un cop transcorregut el període d'exposició pública sense reclamacions.

S'acorda instar als signants del recurs contra l'aprovació de l'Estudi Informatiu de l'Eix Transversal tram Vilobí-Nacional II perquè es rectifiquin públicament de les seves afirmacions "falses" referents a la implicació de regidors municipals en el canvi de traçat per excloure les seves propietats del traçat, atès que els regidors esmentats en el recurs no són propietaris de terrenys en el municipi.

S'aproven els padrons d'arbitris municipals, els quals estaran exposats al públic a fi que es puguin presentar les reclamacions oportunes.

S'aproven diverses modificacions de la normativa del mercat setmanal.

PLENS EXTRAORDINARIS

Dia 3 de març.- Es realitza el nomenament d'advocats i procuradors per representar l'Ajuntament en el recurs contenciós-administratiu interposat per un grup de veïns contra les liquidacions de contribucions especials de les obres d'urbanització dels carrers Pere Antoni i Joan Maragall.

Dia 10 de maig.- Es realitza el sorteig dels membres de les Meses Electorals per al proper dia 6 de juny.

Dia 10 de maig.- S'acorda adreçar escrit al Delegat del Govern de la Generalitat, senyor Soy, al Cap dels Serveis de Transports, senyor Conejero, i al President del Consell Comarcal de la Selva, senyor Micaló, perquè recolzin la proposta realitzada a l'empresa Teisa, concessionària del servei públic de viatgers de Santa Coloma a Girona per Vilobí, perquè faci parada al poble de Salitja en els mateixos horaris de Vilobí i Sant Dalmaí.

Resultats i classificacions

Escacs at Vilobí APA

Campionat provincial per equips: Vilobí APA, 6è de 10 equips.

Open de Girona: en Fauchs i en Ros van quedar en la part alta de la taula classificatòria, la resta van fer llocs discrets en la banda baixa.

El 5è Campionat Social de Vilobí va finalitzar amb la Festa dels Escacs el dia 27 de març, que va comptar amb la presència d'en David Carrasco com a mestre contra el que es van celebrar unes partides ràpides. Els llocs d'honor van ser per a en Mató, seguit d'en Puigvert i n'Amargant, fins a 21 classificats.

Dels participants en la final provincial escolar a Olot, en Pere Figueres va ser 9è provincial de la categoria masculí infantil. La resta de participants va tenir una actuació discreta, ocupant llocs de la meitat de la classificació. Tot i això, considerem molt important aquest campionat i en l'edició de l'any vinent, amb l'experiència assolida aquest any, segur que es milloraran les posicions classificatòries.

També durant aquesta primavera han fet un Campionat Social de partides ràpides. Els tres primers llocs han estat per a en Ros, en Toni Mengíbar i en Mató, fins a 16 classificats. També en Ros s'ha adjudicat la Súper Copa de Vilobí, disputada entre el campió del Social i el de les partides ràpides. En Ros deu ser un fenomen perquè també és el que ha fet més punts de tots els de Vilobí que han jugat en diferents competicions, i se li ha atorgat la Copa President per la millor puntuació acumulada.

Actualment, es juga el Campionat Juvenil. Són 32 inscrits de menys de 20 anys. Fixem-nos que són molts, i cal tenir present que cap dels "històrics" dels escacs de

Vilobí pot jugar-hi per edat. Havent-hi tants participants, s'ha decidit fer categories: alevins (fins a 12 anys), infantils (13 i 14 anys) i juvenils (de 15 a 20 anys). El resultat final serà una classificació general i una per categories. La majoria de figures són entre els juvenils, però destaquen algun aleví i algun infantil que acabaran tenint molt bon nivell. Això és fruit de la política que es porta de començar a l'edat escolar; ho pronosticàvem i ara ja s'entreveu: el futur dels escacs a Vilobí comença a l'escola, i en poc temps ja en tenim els resultats.

LLUÍS BALL-LLOSERA.

PROMOCIONS
PUJOL, S.A.
CONSTRUCCIONS

**ELECTRODOMÈSTICS
I VIDEO PUJOL**

Sant Antoni M. Claret, 6 - tel. 47 31 32 - 47 32 52
17185 VILOBÍ D'ONYAR

Futbol **Vilobí C.F.**

Per celebrar els 25 números de la revista TOSQUIJA, farem un reportatge fotogràfic de tots els equips del Vilobí C.F., tot indicant la seva situació esportiva en el moment actual, ja que com a club, la seriositat, formalitat i model organitzatiu el porten a un dels llocs capdavanters de tot l'esport estatal.

Tercera Divisió Nacional. El primer equip enguany es mereix un "pal esportiu" ja que ha acabat la lliga amb 33 punts i 5 negatius, el pitjor resultat des de fa molts anys. L'entrenador Benet Masferrer, d'acord amb la directiva, deixa el club i molts amics, ja que sempre s'ha portat com un senyor.

El juvenil de la Divisió Nacional també es mereix un altre "pal" a la primera fase del campionat. No baixaran de categoria i es mantindran gràcies a un dels entrenadors amb més prestigi del futbol base, en Santi Sanz, que va agafar l'equip a la segona fase.

Juvenil B. Entrenador: Josep de Pedro.

Han assolit el primer lloc de la lliga de Juvenils 2a Divisió Provincial. Enguany és l'equip "estrella" del Vilobí C.F. a la present temporada, ja que han estat campions per segona vegada consecutiva.

Infantil A. Entrenador: Gabriel Frauca.

Juntament amb els juvenils B, són els que han donat més glòria al club en la present temporada, ja que han estat campions de la lliga Infantil Preferent Provincial.

Infantil B.

Entrenador: Joan Carles Sánchez.

L'equip juga a la 2a divisió de la categoria i han quedat setès a la classificació final.

Cadets. Entrenador: Joaquim Teixidor (ex-jugador del Vilobí C.F.). Estan entre els millors equips de la categoria, lluitant sempre pels primers llocs i, enguany, amb moltes probabilitats de fer alguna cosa gran.

Aleví. Entrenadors: Jordi Escuder (actual jugador del primer equip) i Manel Pérez (actual jugador del Juvenil Nacional). Estan classificats a la dotzena posició de la taula.

Benjamí A i B. Entrenador: Josep Carbó. Campions de la lliga de "Futbol Set", organitzada pel Consell Comarcal de la Selva i sots-campions provincials.

Pre-benjamí. Entrenador: Jordi Carles. És l'equip mascota del Vilobí C.F. (el més petit de tots), tot i això hi ha tres jugadors que despunten amb una gran forma i tècnica. Si en Jordi continua amb aquesta tasca, estic segur que alguns d'ells arribaran a ser figures del futbol.

I finalment farem referència al magnífic camp de gespa, que ha donat tantes alegries a tots els vilobinencs i que, segons rumors, es pot convertir en un dels camps més emblemàtics i bonics de la província.

LLUÍS MOLINS

Humor

Mots encreuats

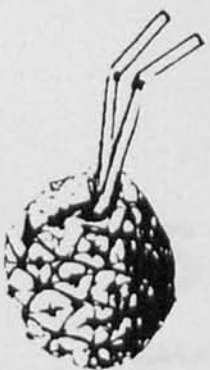

CARLES MITJA

Denuncien Tosquiija

Tots sabem que la revista TOSQUIJA és atrevida, actual i punyent. Sovint posa el dit a la nafra i diu les coses clares i sense embuts. Aquesta actitud ha comportat sovint polèmiques, crítiques i fins i tot amenaces. Però mai havien arribat a denunciar-nos davant els tribunals. Però al darrer número la vam fer «massa grossa», o massa petita segons diuen l'«Associació de Curts de Vista de la Selva». Els membres d'aquesta associació opinen que les fotografies de carnet dels nostres arbres, que apareixien al darrer dossier, són un atemptat contra la seva integritat física i representa un greuge vers la resta de la societat. L'associació, a més de fer la denúncia, reclama que si TOSQUIJA continua amb aquesta actitud s'obligui a tenir lupes a bon preu als llocs on habitualment es pot comprar la polèmica revista.

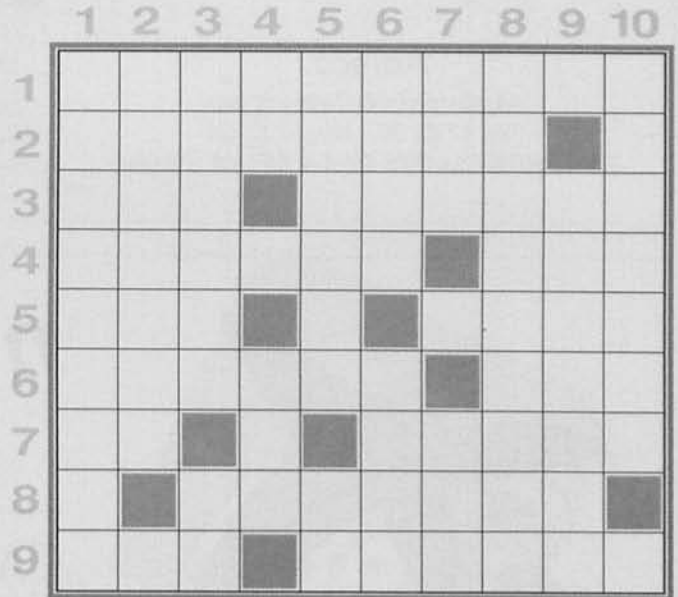
CASIMIRO RES

CAFETERIA - BAR
SANT NARCÍS

Dards, billars i futbolín
Ambient jove

c/ Sant Narcís, 25 bj
tel. 47 40 39
17185 Vilobí d'Onyar

HORIZONTALS: 1.- Que té forma de cuc. 2.- Persona que no obra, que no fa res. La primera de totes. 3.- Prominència facial. Veremar. 4.- Pas d'una cosa a una altra. Institut d'Indústria. 5.- Fals document d'identitat. Catalunya. A la nit d'avui. 6.- Qualsevol sal de l'àcid cítric. Estima. 7.- Anar. Preposició. Que va sobre rodes. 8.- Nitrogen. El qui doma animals, però al revés. 9.- No arriba a ser un caos. Mullat.

VERTICALS: 1.- Numeral cardinal de la revista TOSQUIJA. 2.- Excitar l'ànim d'algú a la lluita. Tots els diccionaris comencen així. 3.- Que passa a ras. La lletra grega més digestiva. 4.- 150 romans. Ara mil. Allò que justifica una cosa. 5.- Que conté itri. Afirmació russa. 6.- Propi de les inflorescències de les eufòrbies. Tros de carretera. 7.- Unitat de vigilància intensiva. La lletra que surt sempre sola en aquests mots encreuats. Arbre més gros que l'om. 8.- Que lamina. 9.- La mateixa d'abans. Encoratjada. 10. Qualitat de rar. Te.

M. CARME SOLÀ

BASES DEL CONCURS: Les solucions d'aquests mots encreuats s'han d'entregar en un sobre tancat a l'Ajuntament de Vilobí abans del dia 31 d'agost de 1993.

Entre els encertants tindrà lloc un sorteig per a l'obtenció del premi. El resultat del sorteig es comunicarà personalment al guanyador. Premi: un xai.

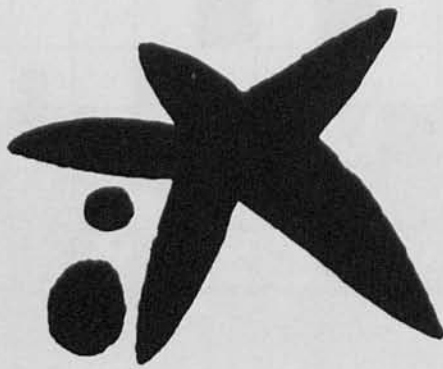
mobles riudellots, s.l.

Moble Clàssic, Modern i a Mida

Adreça:

Avgda. Països Catalans, s/n
Tel. 47 80 30 - Fax 47 81 30
17457 RIUDELLOTS DE LA SELVA (Girona)

”la Caixa”

CAIXA D'ESTALVIS I PENSIONS
DE BARCELONA

Oficina de **Palau Sacosta** - Girona (270)
C/ Marquès Caldes de Montbui, 37 - Tels. 20 52 86 - 20 51 13

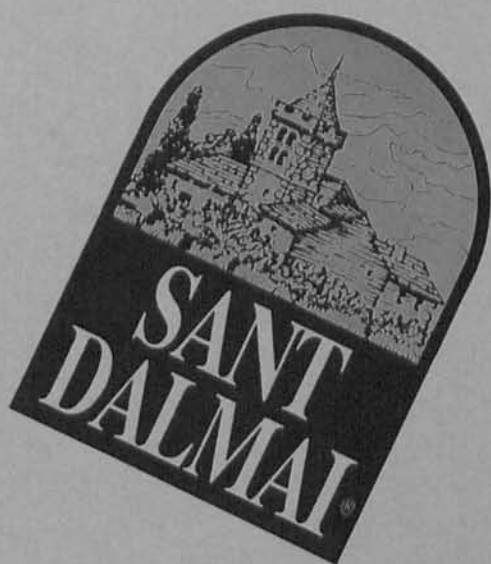
Amb el suport de la

Caixa de Girona

Plaça Nova, 11 - Telèfon 47 32 37

VILOBÍ D'ONYAR

Sant Dalmai, S.A.

PRODUCTES PURS DEL PORC

PAISATGES A L'ABAST

Quan les pluges del mes de maig s'afegeixen a les del mes d'abril, els torrents, rius i rieres sembla que es vesteixin de festa.

Ja sedimentada la terra que l'aigua, amb el seu impuls, havia arrossegat, i quan l'herba de les vores va adquirint aquell verd clar que li donen els raigs d'un sol que ja comença a escalfar, és quan ens ofereixen el seu aspecte més vistós.

Tot convida a passejar-hi observant la vida que reneix després del cicle hivernal. Amb la transparència de l'aigua contemplarem la sorra i els palets del fons, com també els petits peixos, els capgrossos i els teixidors.

Amb l'abundància de l'aigua tot és perfecte. Serà més tard, amb l'evaporació excessiva per les calors de l'estiu quan ens adonarem de la contaminació del medi ambient.

És un tribut que hem de pagar pel sol fet de pertànyer a la societat de consum i del benestar. Només amb la col·laboració de tots i de cadascun de nosaltres podrem rebaixar l'import d'aquest tribut. Val la pena intentar-ho?

En sortiríem beneficiats nosaltres i sobretot les futures generacions.

JOAQUIM PUIGVERT I PASTELLS

